

Τιμᾶτι Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶτι Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 31 Δεκεμβρίου 1892.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 26

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ, διήγημα *Catulle Mendès*.—
ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαυροῦ, (μετὰ εἰ-
κόνων), μετάφρ. Β'.—ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, μυθιστορία Ἀλεξίου
Μπουβιέ.—Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐκτώρου
Μαλώ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματῶν, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Διήγημα CATULLE MENDES

Α'

Ἐνησχολούμην νὰ χαράξω ἐπὶ τοῦ χάρ-
του τὸ ποίημα, τὸ ὁποῖον εἶχον κατὰ νοῦν
καὶ τὸ ὁποῖον μοὶ ἤρεσκεν, ἐνόσῳ δὲν τὸ ἔ-
βλεπον γεγραμμένον, ὅτε εἰσῆλθεν ὁ γραμ-
ματοκομιστὴς εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ μοὶ
ἐνεχείρισε τὸ ἡμερολόγιον τοῦ νέου ἔτους με-
τὰς συνήθεις εὐχάς.

Τῷ ἔδωκα μερικὰ νομίσματα καὶ ἐξῆλ-
θεν, ἀφοῦ πρῶτον μοὶ ἐξέφρασε τὰς εὐχρι-
στίας του.

Ἐρρίψα τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ μικροῦ τε-
τραγώνου χαρτονίου μετὰ τὰ ἐρυθρὰ καὶ μαύ-
ρα γράμματα καὶ μετὰ τὸ ἐκ χρυσοῦ χάρτου
πλαισίον του.

Φεῦ! πόσον ὀλίγον διαφέρει τὸ περυσινὸν
ἡμερολόγιον ἀπὸ τοῦ ἐφετεινόν!

Ἄγιοι, ἄγιοι, χρονολογίαι, ἡμέραι, ἑορ-
ταί, αἱ φάσεις τῆς σελήνης, πάντοτε τὰ
αὐτά.

Οὐδεμία μεταβολή, οὐδὲν νέον γεγονός, ὁ
χρόνος ὁμοιάζει μετὰ τὸν χρόνον.

Ἐσκεπτόμην, ὅτι τὰ συμβάντα τῶν ὀώ-
δεκα προσεχῶν μηνῶν θὰ εἶνε σχεδὸν ὅμοια
μετὰ τὰ συμβάντα τῶν παρελθόντων ὀώδεκα.

Πάντοτε ὁ αὐτὸς κύκλος τῶν ματαίων
ἐλπίδων, τῶν ματαίων ἡδονῶν, πάντοτε ὁ
συνήθης μάταιος βίος μετὰ τὴν πικρίαν τῶν ἀ-
πογοητεύσεών του.

Ἐρρίψα ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ ἡμερολό-
γιον, τὸ ὁποῖον δὲν μοὶ ὑπέσχετο τίποτε τὸ
εὐχάριστον, καὶ ἐν τῇ μελαγχολικῇ ἐνασκή-
σει τοῦ ἐπαγγέλματός μου ἤρχισα νὰ γρά-
ψω τὸ νέον ποίημα, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἦτο
καλλίτερον ἀπὸ τοὺς παλαιούς μου στίχους,
καὶ ὁσάκις ἔστρεφον τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ
μέρος τοῦ κατόπτρου ἔβλεπον εἰς τοὺς ὀ-

φθαλμούς μου τὸ ξηρὸν ἐκεῖνο βλέμμα, τὸ
ὁποῖον εἶνε περισσότερον ἀνιχνὸν ἀπὸ τὰ δά-
κρυα.

Β'

Ἐρρέμβάζον, ὅτε ἐπὶ τῆς ἡλιακῆς ἀκτι-
νος τοῦ χειμῶνος, ἥτις διαπερᾷ τὰ παρπε-
τάσματα καὶ ζωγραφίζεται μετὰ πάμπολλα
χρώματα, ἐσχηματίσθη μορφὴ ὀλίγον λευ-
κὴ, ὀλίγον ἐρυθρὰ, ὀλίγον κυανῆ, ὀλίγον
χρυσῆ, ἐνεψυχώθη, ηἰξήθη, ἀπετέλεσε μι-
κρὰν γυναῖκα. φρίσσουν καὶ ὀρθίαν, πλή-
ρη λαμπρῆς καὶ φωτός.

Ἦτο μία ἀπὸ τὰς νύμφας ἐκεῖνας, αἵτι-
νες ἐμφανίζονται εἰς τὸ ὄσος τῆς Βροσελι-
άνδης· εἶχεν ὑπὸ τὰ βλέφαρά της τὴν γοη-
τείαν τῶν πρώτων ἐλπίδων καὶ τὸ γλυκὺ
τῆς μετῴμιμα ἦτο καυωμένον ἀπὸ τὰ ρόδα
καὶ τὰ ἄνθη τῆς νεότητος.

— Καλὴν ἡμέραν, θεὰ ἀπατηλῆ, τῆ
εἶπον.

— Μὲ ἀνεγνώρισας λοιπόν, εἶπε, σείουσα
τὴν ὀρθίαν κόμην της, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξε-
χύθησαν πλήθος μικρῶν λευκῶν ἀστέρων, οἱ
ὁποῖοι ὁμοιάζον μετὰ μαργαρίτας ἐσβέσθησαν
δὲ εὐθὺς ὡς ἔπεσον χαμαί.

— Πόσον καλὰ ἔκαμες, ἐπανέλαβε με-
διῶσα, νὰ ἀποθήσῃς τὸ ἡμερολόγιον, τὸ ὁ-
ποῖον σοὶ ἔδωκεν ὁ γραματοκομιστὴς ἀντὶ
ὀλίγων νομισμάτων! Ὅθι ἦτο παρρησιόνη
νὰ φροντίζης περὶ μηνῶν, ἐβδομάδων, ἡμε-
ρῶν σύ, ὅστις χάρις εἰς τὰς συμβουλὰς μου
δὲν εἶσαι ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῦ εἴδους ἐκεί-
νου. Σοὺ φέρω λοιπόν τὸ μόνον ἡμερολόγιον,
τὸ ὁποῖον ἀξίζει, τὸ λατρευτὸν ἡμερολόγιον,
τὸ ἀρέσκον εἰς τὰ ὄνειρα τῶν παρθένων καὶ
εἰς τὰς ἰδέας τῶν ποιητῶν. Ἐμπρός, λάβε
το, παρτήρησέ το.

Καὶ μοὶ ἐδείκνυε φύλλον ἐξ ἀνθισμένης
τριανταφυλλιάς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἦπῃ-
ρον ὀνόματα ἁγίων, μηνῶν, ἡμερῶν, ἑορ-

τῶν, οὔτε αἱ φάσεις τῆς σελήνης, ἀλλ' ἐπὶ
τοῦ ὁποίου εὐρίσκοντο αἱ ἐπόμεναι λέξεις γε-
γραμμέναι μετὰ σταγόνας πρωϊνῆς δρόσου:

«Πρῶτα βλέμματα, ἀθῶσι, δειλαὶ συν-
αντήσεις, ἐξομολογήσεις τρυφερῆς ἀποχω-
ρισμοί, ἐναγκαλισμοὶ περιπαθεῖς, φιλήματα
ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, φιλήματα ἐπὶ τῶν χει-
λέων, πιστοὶ ἔρωτες, εὐτυχεῖς ὑμέναιοι, γέ-
λωτες χαρᾶς καὶ συγκινησέων δάκρυα!»

Καὶ ἄλλαι λέξεις περιπαθέστεραι ἀκόμη.
Ἄλλὰ σείων τὴν κεφαλὴν εἶπον:

— Ὅπως ἀπώθησα τὸ πραγματικὸν ἡ-
μερολόγιον, ἀπώθω καὶ τὸ ἰδικόν σου, ἀπα-
τηλῆ καὶ σκληρὰ θεὰ. Γνωρίζω καλῶς τὸ
ψεῦδος τῆς εὐτυχίας σου καὶ τὴν πικρίαν
τῶν ἡδονῶν σου. Πήγαινε νὰ ἐξαπατήσῃς
ἄλλην νεαρὰν καρδίαν, ἥτις δὲν σε ἐγνώρι-
σεν ἀκόμη· δὲν θὰ ζηλοτυπήσω δι' αὐτό,
διότι γνωρίζω τὴν ἐπαύριον, διότι ἔλαβον
ἰδέαν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ ἔρωτος, μετὰ
τὸν ὁποῖον δὲν μένει παρὰ ὀδύνη καὶ ἀπελ-
πίσια.

Ἐκεῖνη δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ· νέφος εἶχε δι-
έλθει διὰ τοῦ οὐρανοῦ τοῦ χειμῶνος ὀπισθεν
τοῦ ἰαπωνικοῦ παρρησιόματος.

Γ'

Ἐπανήρχισα τὴν ἐργασίαν μου, ἀφοῦ ἔ-
πρεπε νὰ τὴν φέρω εἰς πέρας, ὅτε ἤκουσα
θύρῳθον θραυσθείσης ὑέλου καὶ στράφεις εἶ-
δα ἐξερχομένην ἐκ τῆς βιβλιοθήκης μου ὑ-
περήφανον καὶ μογαλοπρεπεῖ παρθένον, ἔ-
χουσαν τὸ μέτωπον ἐστεμμένον μετὰ δάφνας
καὶ τὸ στήθος τεθωρακισμένον μετὰ χρυσοῦ
καὶ ὀφραίας περγαμηνάς.

Ἄνεγνώρισα ἀμέσως ἐν αὐτῇ μίαν ἀπὸ
τὰς ἐπιδόξους ἐκεῖνας νύμφας.

Εἶχεν ὑπὸ τὰ βλέφαρά της ἀκτίνας, αἵ-
τινες προσέθετον λαμπρότητα εἰς τὸ φῶς
τοῦ ἡλίου, καὶ ἡ βασιλικὴ μορφὴ της εἶχε

πλασθή ἐξ ὄλων τῶν θριάμβων τοῦ κόσμου. Ἄλλὰ καίτοι τόσον ὑπέροχος ὠμοίαζε πρὸς τὴν πρώτην θεάν, ἣτις πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐξαφανισθῆ, ἦτο ἐπίσης ἀπατηλή, ὅπως καὶ ἐκείνη.

— Σὲ προσκυνῶ, θεὰ τῆς Δόξης! τῆ εἶπον.

— Δὲν εἶσαι λοιπὸν τόσον δειλός, ἀφοῦ τολμᾶς νὰ μὲ παρατηρήσῃς κατὰ πρόσωπον, εἶπε σείουσα τὸν ἐκ δάφνης στέφανον, ἐξ οὗ ἐξεκλήθησαν φύλλα φωτεινά καὶ λαμπρά, ἐκθαμβοῦντα ὡς ἀστέρων πιτύλισμα.

Ἐπλησίασε καὶ θέτουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου μου.

— Ἐκαμες καλά, εἶπε, νὰ ἀπωθήσῃς τὸ ἡμερολόγιον τῆς μικρᾶς θεᾶς, ἣτις ἐφθασεν ἐδῶ διολισθησάσα ἐπὶ ἠλιακῆς ἀκτίνος. Εἰς τί χρησιμεύουσιν οἱ εὐτυχεῖς ὑμέταιοι, οἱ πιστοὶ ἔρωτες, τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς καὶ τῶν θεληγῶν αἰ γοητεῖαι; Δὲν ἀρμόζει νὰ ἀσχολῆται εἰς ταῦτα ἡ σκέψις ἀνθρώπου, ἀφωσιωμένου εἰς τὴν φιλοδοξίαν. Σοῦ φέρω λοιπὸν τὸ μόνον ἡμερολόγιον, ὅπερ ἀξίζει, τὸ θαυμαστόν ἡμερολόγιον, τὸ ἀρέσκον εἰς τὰ ὄνειρα τῶν πολεμιστῶν καὶ εἰς τὰς ἰδέας τῶν ποιητῶν. Ἐμπρός, λάβε το, παρατήρησέ το.

Καὶ μοὶ ἐδείκνυε πλάκα χρυσῆν, ἐπὶ τῆς ὁποίας δὲν ὑπῆρχον αἱ χιμαιρικαὶ ἐκείναι λέξεις:

«Πρῶτα βλέμματα, ἀθῶσι, δειλαὶ συναντήσεις, ἐξομολογήσεις τρυφερᾶι, ἀποχωρισμοὶ, ἐναγκαλισμοὶ περιπαθεῖς, φιλήματα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, φιλήματα ἐπὶ τῶν χειλέων, πιστοὶ ἔρωτες, εὐτυχεῖς ὑμέταιοι, γέλωτες χαρᾶς καὶ συγκινήσεων δάκρυα!»

Ἄλλ' ἦσαν γεγραμμένα αἱ ἐπόμενα:

«Προτερήματα, μεγαλοφυῖα, ἐπιτυχία, εὐτυχία, ἐπευφημία τοῦ ὄχλου, παράθυρα σημαιοστόλιστα, σημαῖαι κυματίζουσαι καὶ ὁ αἰώνιος ὕπνος ὑπὸ μεγαλοπρεπεῖς πλάκας ἐκ μαρμάρου».

Ἄλλὰ σείων τὴν κεφαλὴν εἶπον:

— Ὅπως ἀπέριψα τὸ θελκτικὸν ἡμερολόγιον, δὲν θέλω καὶ τὸ ἰδικόν σου, ἐπιφοβὸς καὶ γενναία θεὰ! Δὲν ἐδοκίμασα τοὺς ἐνθουσιασμούς τῆς μέθης σου, διότι δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐξελέγησαν διὰ τὸ ἐπίδοξον μαρτύριον τοῦ πολέμου, ἀλλ' εἶδον νὰ ὑποφέρωσιν οἱ μεγαλείτεροι ἄνδρες, ἤκουσα νὰ ἀναστενάξωσιν ἀηληπισμένοι περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἀφανεῖς ἐπαίτας τῶν ὁδῶν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν φώτων, οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ ποιηταί.

Ἐκείνη δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ· ἐκρύβη ὄπισθεν τοῦ Οὐγκῶ τῆς βιβλιοθήκης μου.

Δ'

Ἄνευ εὐχαριστήσεως, ἄνευ ἐλπίδος, ἤρχισα ἐκ νέου νὰ γράφω.

Πρὸς τί οἱ στίχοι οὗτοι; τὸ ποίημα τοῦτο: ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν.

Κατὰ διαλείμματα ὑψῶν τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ κατόπτρον ἐβλεπον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου τὸ ζῆρὸν ἐκεῖνο βλέμμα, τὸ ὁποῖον εἶνε περισσότερον ἀνιάρων ἀπὸ τὰ δάκρυα.

Μοὶ ἐφάνη αἴφνης, ὅτι μορφή τις ἐσχη-

ματίσθη ἐντὸς τοῦ κατόπτρου, ἀντικατόπτρισις τῆς διανοίας μου, ἐξαχθείσης ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ βάθους τῆς ψυχῆς μου.

Ἡ μορφή αὕτη μετ' ὀλίγον ἐνεψυχώθη, ἠύξθη, ἦτο ὁμοία πρὸς μελαγχολικὴν παρθένον, ἔχουσαν τὸ ὕφος πενθηφορούσης μνηστῆς.

Τὴν ἀνεγνώρισα.

— Εἶσαι σύ, θεὰ τῆς Μελαγχολίας, τῆ εἶπον.

Ἐκκελυμένη ἐκείνη εἶπε μετ' ὀλίγον μελαγχολικὸν ἐπὶ τῶν χειλέων μειδίαμα:

— Ἐκαμες καλά νὰ περιφρονήσῃς τὸ κοινὸν ἡμερολόγιον, μετ' ὁποῖον εὐχαριστοῦνται οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι· ἔκαμες ἐπίσης καλά νὰ μὴ παραδεχθῆς ἐκεῖνο, ὅπερ ὑπόσχεται τὰ θέλητρα καὶ τὰς γοητείας τοῦ ἔρωτος καὶ ἐκεῖνο, ὅπερ ὑπόσχεται τοὺς μεγάλους θορύβους τῶν θριάμβων. Ἐγὼ λοιπὸν σοῦ φέρω τὸ μόνον ἡμερολόγιον τὸ ὁποῖον ἀξίζει, τὸ μόνον ἀληθές, διότι δὲν λέγει τίποτε, δὲν ὑπόσχεται τίποτε. Ἐμπρός, λάβε το, παρατήρησέ το.

Καὶ μοὶ ἐδείκνυε σελίδα ἄνευ ἐρυθρῶν ἢ μελανῶν γραμμῶν, ἄνευ ὀνομάτων ἀγίων, ἐπὶ τῆς ὁποίας οὐδεμία χρονολογία ἦτο σημειωμένη, ἐπὶ τῆς ὁποίας δὲν ὑπῆρχον οὔτε αἱ τρυφερώτεραι χιμαιραὶ, αἵτινες ψευδονται, οὔτε αἱ ἐπιδοξότεραι χιμαιραὶ, αἵτινες ἀπατῶσιν· ἦτο λευκὴ σελίς, ὅπως λευκὴ, ἐπὶ τῆς ὁποίας δὲν ὑπῆρχε τίποτε, τίποτε.

Σκεφθεὶς ἐπὶ μικρὸν τῆ εἶπον:

— Πόσον εἶνε λυπηρὸν, ὦ θεὰ τῆς Μελαγχολίας, νὰ εἶσαι καὶ σύ ματαία, ὅπως αἱ ἄλλαι δύο θεαί, ἡ θεὰ τοῦ ἔρωτος καὶ ἡ θεὰ τῆς Δόξης! Μετὰ ποίου ἐνθουσιασμοῦ θὰ ἀναμῶν τὸ νέον ἔτος, παραδεχόμενος τὸ ἡμερολόγιόν σου. Διότι οὐδὲν ἡμερολόγιον θὰ εἶχῃ τὴν ἀξίαν τούτου ἄνευ μηνῶν καὶ ἐβδομαδῶν, ἄνευ χρονολογιῶν καὶ ἡμερῶν, ἄνευ ματαίων ὑποσχέσεων ἔτους, κατὰ τὸ ὁποῖον οὐδὲν θὰ συνέβαινε, κατὰ τὸ ὁποῖον οὐδὲν θὰ ἠπάτα, κατὰ τὸ ὁποῖον δὲν θὰ εἶχῃ τις, ἀλλὰ θὰ ἦτο νεκρός.

K. GIANNAKAKH

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ ἀνακριτῆς, μετὰ τὴν ἐξοδὸν τοῦ Γεράρδου, ἀπέμεινεν ἐπὶ πολὺ σκεπτικός.

— Ἐμαθεν ἄρα γε τίποτε; ἐψιθύρισε. Τὸ πιστεύω!... Τίς εἶδε; Τί νὰ ἔμαθεν; Ἄν ἔχῃ μυστικόν τι, τὸ καθῆκον θὰ τὸν ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ ὁμιλήσῃ καὶ τὸ μυστικὸν αὐτό, πῶς νὰ τὸ τῷ ἀποσπάσωμεν;

Ἐξηκολούθει σκεπτόμενος:

— Νὰ τῷ τὸ ἀποσπάσωμεν εἶνε ἀδύνατον, θὰ προφυλάττηται. Ἐὰν τὸν ἐποπτεύωμεν, ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα. Ἴσως μάθωμεν καὶ ἡμεῖς ὅτι τίποτε δὲν γνωρίζει.

Ἐσήμηνεν.

Εἰς θεράπων τοῦ γραφείου προσῆλθε.

— Γνωρίζεις ποῦ εὐρίσκεται ὁ κύριος Πενσῶν; ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτῆς.

— Πρὸ ἐνὸς μόλις τεταρτου ἐπέστρεψε καὶ μ' ἐπεφόρτισε νὰ εἶπω πρὸς τὸν κύριον ἀνακριτὴν ὅτι εἶνε εἰς τὰς διαταγὰς του. Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκτελέσω τὴν ἐντολήν του, ἀφοῦ ὁ κύριος ἀνακριτῆς ἦτο ἀπησχολημένος μετ' ὁν ἰατρῶν.

— Εἰπέ τῷ πάραυτα νὰ προσέλθῃ.

Ὁ θεράπων ἐξῆλθε. Μετὰ μικρὸν εἰσῆλθεν ὁ Πενσῶν.

— Θὰ σὰς ἀναθέσω ἀποστολήν, ἣτις πολὺ θὰ σὰς ἐκπλήξῃ, κύριε Πενσῶν.

— Πολὺ παράδοξος πρέπει νὰ ἦνε διὰ νὰ μὲ ἐκπλήξῃ, κύριε ἀνακριτά, διότι ἔχω ὡς ἀρχὴν τὸ νὰ μὴ ἐκπλήττωμαι ἐξ οὐδενὸς πράγματος.

— Ὁ ἰατρὸς Γεράρδος ἐξῆλθε τοῦ γραφείου μου.

— Τὸν εἶδα, τῷ ὄντι, πρὸ μικροῦ. Τὸν εἶχα μάλιστα χαιρετήσῃ.

— Ἦλθε νὰ μοὶ ὀρκισθῆ ὅτι ὁ Βωφόρτ εἶνε ἀθῶος.

— Φυσικώτατον, ἀφοῦ ὁ Βωφόρτ εἶνε φίλος του. Καὶ αἱ ἐνδείξεις;

— Αὐτὸ καὶ ἐγὼ τῷ ἐζήτησα. Ὁ ἰατρὸς τότε ὠχυρώθη ὀπισθεν τῆς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος ἐπιβαλλομένης ἐχεμυθείας. Δὲν ἀπήνητησεν.

— Αὐτὸ ἦτο δι' ἐκεῖνον τὸν μόνον εὐκόλον, ἐν τούτοις πιθανόν τὸ πρᾶγμα νὰ ἦνε ἀληθές.

— Τὸ ἐσκέφθη, κ. Πενσῶν καὶ — ἵνα περὶ τούτου βεβαιωθῶμεν — σὰς ἐπιφορτίσω νὰ ἐπαγρυπνήτῃ τὸν Γεράρδον, νὰ παρακολουθῆτε πάντα τὰ διαβήματά του μέχρι τῶν ἐλαχίστων καὶ νὰ μὲ καθιστᾶτε ἐνημέρον.

— Θὰ τὸ πράξω... ὁ κ. ἀνακριτῆς δύναται νὰ βασισθῆ ἐπ' ἐμοῦ.

— Πρὸ πάντων νὰ μὴ ὑποπτευθῆ οὐδὲ τὸ παραμικρὸν.

— Βεβαίως... ἐν ἐναντίῳ ἄλλως τε περιπτώσει πᾶσα ἐπαγρυπνήσις θ' ἀπέβαινε ματαία.

— Καθ' ἐσπέραν. θὰ μὲ εὐρίσκετε, εἶτε ἐδῶ, εἶτε εἰς τὴν οἰκίαν μου... καὶ θὰ ἐρχῆσθε νὰ μοὶ οἰδετε ἀναφορὰν...

— Περὶ ὄλων δέον νὰ προνοήσωμεν... Δυνατὸν νὰ συμβῆ ὥστε ν' ἀργοπορήσω — ἐν ἡ περιπτώσει ὁ ἰατρὸς μὲ παρασύρῃ πέραν τοῦ Κρέιλ... τότε...

Ὅσον ἡ ὥρα καὶ ἂν ἦνε προκεχωρημένη, νὰ ἐρχῆσθε... θὰ σὰς δέχωμαι...

— Ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους, ἐννοεῖται... Θὰ μεταμφιεσθῶ.

ΙΕ'

Ἐξελθὼν τοῦ γραφείου τοῦ Λωζιέ, ὁ Γεράρδος δὲν ἐπέστρεψε πάραυτα εἰς τῆς μητρὸς του, καὶ ἂν ἐπήρχετο εἰς τὸν Πενσῶν ἡ ἰδέα νὰ τὸν παρηκολούθει, θ' ἀνεκαλυπτε διὰ μίαν τὸ νέον ἔχνος, τὸ ὁποῖον ὑποπτεύετο ὁ δικαστής, διότι ὁ ἰατρὸς ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν εἰς τοῦ Δαγκιέρ.

Εὐτυχῶς δι' αὐτὸν — ὁ Πενσῶν ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ μεταβῆ εἰς τὸ πανδοχεῖον ὅπως ἀλλάξῃ ἀμφίεσιν, ὅπως θέσῃ

στην γενειάδα—λαμπράν γενειάδα μαύρην κατακαλύπτουσαν τὸ πρόσωπόν του. Ἐφώρεσε κατοπιν ἀντὶ τῆς ρεδιγκότας του πᾶνινον χιτῶνα καὶ πλατύγυρον ψιάνθινον πῖλον ἐπὶ κεφαλῆς.

Εἶτα ἀνῆψε τὴν πίπαν του καὶ ἀπῆλθεν ὅπως περιπατήσῃ παρά τὰς ὄχθας τοῦ Λείγυρος.

Εἶπομεν πρό μικροῦ : εὐτυχῶς διὰ τὸν Δαγκέρ.

Τῷ ὄντι ὅσον ὁ Πενσὼν καὶ ἂν περιεφέρετο περὶ τὴν οἰκίαν τοῦ ἱατροῦ, ἀναμείνων τὴν ἐξοδὸν του, μάτην ἀπώλεσε τὸν καιρὸν του, διότι δὲν εἶδε ποσῶς τὸν Γεράρδον.

Δύο ὥραι παρῆλθον. Ὁ Γεράρδος ἐπεφανη.

— Αἶ ; ἐψιθύρισε ὁ Πενσὼν, εὐλόγως λοιπὸν δὲν ἐξήρχετο ὁ ἱατρὸς τῆς οἰκίας, ἀφοῦ δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς αὐτήν.

Ὁ Γεράρδος ἐφαίνετο, καθ' ὅσον ὁ Πενσὼν παρετήρησε, διατελῶν ὑπὸ τὸ κράτος βαθείας συγκινήσεως.

Ἐβάδιζε κεκυφώς, μὴ προσέχων οὔτε εἰς τοὺς διαβάτας, πρὸς τοὺς ὁποίους διηγκωνίζετο κατὰ μήκος τῆς ἀκτῆς, οὔτε εἰς τὰ ὄχθηματα.

Καὶ οὕτως ὥστε ὁ Πενσὼν ἐψιθύριζεν :

— Ἐὰν δὲν ἐγνώριζον ὅτι ὁ ἱατρὸς ἀπολαύει ἀμερίστου ὑπολήψεως, θὰ ἔλεγον, μὰ τὰν πίστιν μου, ὅτι ἐπιτε πλέον τοῦ θέντος.

Εἶτα ὁ Γεράρδος εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἄς παρακολουθήσωμεν αὐτὸν ἀφ' ἧς στιγμῆς εἶχεν ἐγκαταλίπει τὸν ἀνακριτὴν.

Μετέβη, ὡς εἶπομεν, εἰς τοῦ Δαγκέρ, συμφώνως πρὸς τὴν ὑπόσχασίν του. Ἐκεῖνος τὸν περιέμενε πλήρης γαλήνης, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἔμπλεως φόβων.

Ἐγνώριζεν ὅτι εὐρίσκετο ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Γεράρδου καὶ ὅτι ἐξ ἐκείνου ἤρτητο ἡ ζωὴ του. Ἄν ὁ Γεράρδος ἐξηκολούθει τῆρῶν σιγὴν, ὁ Δαγκέρ ἐσώθη. Ἄλλως ἦτο κατεστραμμένος.

Ὅτε ὁ ἱατρὸς εὐρέθη πρὸ τοῦ ἀσθενοῦς, τῷ εἶπεν :

— Ἐξέρχομαι ἀπὸ τοῦ Λωζιέ. Ἐσχον βραχεῖαν μετ' αὐτοῦ συνδιάλεξιν. Τῷ εἶπον ὅ,τι ἐγνώριζον.

Ὁ Δαγκέρ ἠνορθώθη, πελιτώνος, τὸ βλέμμα ἔχων ἐξηγριωμένον...

— Ἐπρόδωσες τὸ μυστικόν σου... Εἶσαι ἄθλιος

— Ὅχι, δὲν ἐπραξα τοιοῦτό τι, ἂν καὶ ὄφειλον ἴσως νὰ τὸ ἐπραττον...

Ὁ Δαγκέρ ἐπανεπέσει ἀσθμαίνων. Καὶ διὰ φωνῆς ὑποκώφου, ἐξωργισμένος :

— Τότε, ἂν οὐδὲν εἶπετε, τί ἠθέλετε νὰ ζῶτε τὸν Λωζιέ ;

— Ἦθελον νὰ τῷ συστήσω προσοχὴν περισσοτέραν, διαβεβαιῶν αὐτὸν ὅτι ἠπατάτο... λέγων αὐτῷ ὅτι ἔχω ἐνδείξεις τῆς πλάνης του...

— Ταλαίπωρε !... ὁ ἀνακριτὴς θὰ δυσπιστήσῃ εἰς τοὺς λόγους σου.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον.

— Θὰ βάλω νὰ σὲ παρακολουθοῦν, νὰ κατασκοπεύουν τὰ διαθήματά σου, καὶ αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα.

— Δικαίωμα τοῦ. Καὶ ἐγὼ ἐξ ἄλλου δὲν παρέβην τὸ καθῆκόν μου.

— Τότε, ἐχάθην.

— Τὸ εὐχομαι. Οὐδὲν ἔλεος τρέφω πρὸς σέ.

— Πρόσεχε. Μὴ ἦσαι πολὺ σκληροκαρδῖος. Δύναμαι νὰ σὲ κάμω νὰ μετανοήσῃς διὰ τοὺς λόγους σου...

Ὁ Γεράρδος ἐμειδίασε ψυχρῶς.

— Δὲν μ' ἐκφοβίζεις. Εἶσαι ἄθλιος καὶ ὀλοφόνος, ἐγὼ δὲ ἐντιμος... τί κοινὸν μεταξὺ μας ;

— Θέλετε νὰ τὸ μάθητε ;... Ὑπάρχει δεσμὸς μεταξύ μας... τὸν ὅποιον οὐδὲ κἂν φανταζέσθε... Καὶ τὸν ὅποιον ὅταν μάθητε θὰ λυπηθῆτε διὰ τὸ πρὸς τὸν ἀνακριτὴν διάθημά σας... Τὸ καλόν, ὅτι εἶνε ἀκόμη κχιρός.

— Τί θέλετε νὰ εἴπητε ;

— Ἀκούσατε εἴσθε νόθος... οὐδέποτε ἐγνώρισάτε τὸν πατέρα σας... Ὅθ ὑπεφέρετε βεβαίως πάντοτε διὰ τὸ μυστήριον τῆς γεννήσεως. Δύναμαι ἐγὼ νὰ σᾶς παράσχω πληροφορίας.

— Καὶ αἱ πληροφορίες αὐταὶ ἐκ τίνος προέρχονται ; Πόθεν τὰς γνωρίζετε ;

— Ὅθ τὸ μάθητε. Ἡ μήτηρ σας, νεανὶς οὖσα, ἠγάπησε νεαρὸν εὐπατρίδην πρὸς ὃν ὁ κόμης Μοντεσκουρ ἐξ οἰκογενειακῶν λόγων ἔτρεφεν ἔχθραν. Ἀντέτεινε εἰς τὸν γάμον. Οἱ δὲ νέοι, ὡς σᾶς εἶπον, ἠγαπῶντο... Ἀκουετέ ;

Πλήρης συγκινήσεως, ὁ Γεράρδος, ἤκουε μετ' ἄκρας προσοχῆς.

Ἦγνοίε παντελῶς τὸ μυστικὸν τῆς γεννήσεώς του. Ἀλλὰ τὸ μυστικὸν αὐτὸ πῶς τὸ ἐγνώριζεν ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος ;

Καὶ ποῦ θὰ κατέληγεν ;

— Οἱ νέοι. ἐξηκολούθησεν ὁ Δαγκέρ, δὲν ἔπαυσαν ἐν τούτοις ἀγαπώμενοι, καὶ εἶσθε προῖον τοῦ ἔρωτος τούτου.

Ὁ Γεράρδος ἐσιώπα. Ἀφοῦ ἦτο νόθος, τοιαύτη δὲν ἦτο ἡ ἱστορία του. Ἀλλ' ἐξανίστατο ἀκούων ἐκ στόματος ἐνὸς ἀθλίου τοιαῦτα περὶ τῆς μητρὸς του ἣν ἐσέβετο καὶ ἠγάπα μετ' ἀφοσιώσεως.

Ὁ Δαγκέρ ἔλεγε, τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἔχων ἐπὶ τοῦ νέου :

— Δὲν ζητεῖτε νὰ ἐξακολουθήσω... Δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθητέ τι πλέον... Τῇ ἀληθείᾳ, δὲν εἶσθε ποσῶς περίεργος !

— Τί μοι ἀποδεικνύει ὅτι δὲν εἶνε ψεῦδη αὐτὰ ὅλα ;

— Ὡ ! δύνασθε νὰ ἐρωτήσητε τὴν μητέρα σας.

— Ὅθ τὸ πράξω !

— Λαμπρά ! Τότε, ἐξηκολουθῶ !

— Σᾶς ἀκούω.

— Ὅτε ὁ Μοντεσκουρ ἔμαθε τὸ παράπτωμα τῆς κόρης του, συνήνεσε τέλος εἰς τὸν γάμον... ἀλλ' ὁ νέος εἶχε κουρασθῆ νὰ περιμένῃ... κωλύματα ἀπρόσπτα παρενέβησαν εἰς τὸν γάμον... Ἡ Μαρκελίνα εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην ν' ἀποκρύψῃ τὸ παράπτωμά της...

Ἐπῆλθε μακρὰ σιγὴ.

— Τέλος ὁ Γεράρδος εἶπε :

— Λοιπὸν αὐτὸς εἶνε ὁ πατήρ μου ;

— Ναί.

— Καλὰ, καὶ ποῦ θέλετε νὰ καταλήξῃτε με αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ;...

— Θέλω διὰ τῆς ἱστορίας αὐτῆς νὰ σᾶς καταστήσω εὐμενέστερον ὡς πρὸς ἐμέ.

— Δὲν ἐννοῶ.

— Περιμένω ἐρώτησιν σας εἰς τὴν ὁποίαν εἶμαι ἐτοιμὸς ὅπως ἀπαντήσω.

— Τὸ ὄνομά του... τὸ ὄνομα τοῦ πατρός μου... τὸ γνωρίζετε ;

— Βεβαίως, ἄλλως δὲν θὰ σᾶς διηγούμην τὴν ἱστορίαν.

— Ποῖος εἶνε ;

Ὁ Δαγκέρ ἐσιώπα. Ἦσανετο καὶ αὐτὸς τῶρα ἐνδόμυχον ταραχῆν, ὅσον καὶ ἂν ἦτο ἀπεσκληρωμένος.

Καὶ ὁ Γεράρδος, προχωρῶν κατὰ ἓν βῆμα πρὸς τὴν κλίνην :

— Εἰπέτε τὸ ὄνομά του, παρακαλῶ, ἂν τὸ γνωρίζετε...

— Δὲν τὸ μαντεύετε ;...

— Ὅχι.

— Ὁ πατήρ σας... εἶμαι ἐγὼ !

— Σὺ ! Σὺ ! εἶπεν ὁ ἱατρὸς ὀπισθοχωρῶν μετὰ κραυγῆς φρίκης. Σὺ... ὁ πατήρ μου ; ... σὺ ;... ὁ ἄθλιος ! !...

— Ἐγὼ, σᾶς τὸ εἶπον... ἐρωτήσατε, ἂν δὲν με πιστεύετε, καὶ τὴν Μαρκελίαν Δαγκῶν.

Ὁ Γεράρδος κατέπεσεν ἐπὶ ἀνακλίντρου. Ἐκρυψε τὴν κεφαλὴν μεταξύ τῶν χειρῶν. Δὲν ἔκλειεν, ἀλλ' ἠσχύνετο δι' ὅ,τι εἶχεν ἀκούσει.

Καὶ ἐπανελάμβανε μετὰ μανίας :

— Σὺ, ὁ πατήρ μου !... εἶνε δυνατόν ;...

Εἶτα μετὰ τὴν ἀηδίαν, ἣν τοῦτο τῷ ἐνέπνεεν, ἐσκέφθη ὅτι πιθανὸν νὰ εἶχεν ἐρασθῆ αὐτοῦ ἡ μήτηρ του !...

Ἐκαμε παράφορον χειρονομίαν, ὡσεὶ ἵνα ἀπωθήσῃ τὴν ἰδέαν αὐτήν.

— Ὅχι, ὄχι ! εἶπε, δὲν εἶνε ἀληθές... Ἡ μήτηρ μου δὲν ἠγάπησε τοιοῦτο τέρας...

Ἦπατήθη... ἴσως... ἀλλ' ἐξ ἀπειρίας, ἐξ ἀγνότητος... ὄχι ἐξ ἔρωτος.

Ὁ Δαγκέρ τὸν θεώρει μετὰ θριαμβευτικοῦ μειδιάματος.

— Πήγαίνε τῶρα νὰ εὔρης τὸν ἀνακριτὴν, ὑπέλαθε, καὶ εἰπέ τῷ ὅ,τι περὶ ἐμοῦ γνωρίζεις... Ἄν ὀμιλήσῃς, θὰ ὀμιλήσω καὶ ἐγὼ, καὶ θὰ εἶπω ὅτι ὁ φονεὺς τοῦ Βαλὸν ἐπροδότη ἀπὸ τὸν υἱὸν του...

— Ἄ ! συμφορὰ ! συμφορὰ μου ! ἐφώνει ὁ Γεράρδος... Τοιοῦτος πατήρ !... Θεέ μου !... τοιοῦτος πατήρ !...

Αἶφνης, ἠγέρθη, ὅπως ἐξησθημένος.

— Πηγαίνω νὰ ἐρωτήσω τὴν μητέρα μου, εἶπε διὰ φωνῆς ὑποκώφου, διότι ἀμφιβάλω, πολὺ ἀμφιβάλω τῶνόντι.

— Πήγαίνε λοιπὸν. Σὲ περιμένω, διότι θὰ ἐπιστρέψῃς ἀναμφιβόλως, ἀλλ' ἀκουσον τὴν συμβουλὴν αὐτήν, προτοῦ ἀναχωρήσῃς. Ἐχε τὸν νοῦν σου, διότι ὁ Δαγκέρ θὰ σὲ παραμονεύει, ἀφοῦ συνέλαβεν ἐπὶ σοῦ ὑπονοίας... Προσοχὴ λοιπὸν... Καὶ τῶρα, πήγαίνε, καὶ ὀμιλήσον πρὸς τὴν μητέρα σου περὶ τοῦ Ἰωάννου Δαγκέρ δὲ Μοριενβάλ.

Ἐξῆλθε σπεύδων, κλονούμενος, διέβη τὸν κῆπον ὡς τρελὸς καὶ μόλις ἀνέλαβε τὴν ψυχραιμίαν του ὅτε εὐρέθη παρά τὰς ὄχθας τοῦ Λείγυρος.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Πενσὼν τὸν πα-

ρετήρησε. Καί δὲν τῷ διέφυγε τὴν προσοχὴν ἢ συγκίνησιν τοῦ ἱατροῦ.

Ἡ Μαρκελίνα εἶχεν ἐξέλθει εἰς Κρέιλ μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς.

Ὁ Γεράρδος ἀνέμενε τὴν ἐπάνοδόν τῆς.

Ὅτε ἤκουσε τὴν θύραν ἀνοιγομένην, ἐσκίρτησεν.

Ἦκουσε τὴν μητέρα του ἀναβαίνουσαν.

— Τί θὰ τῇ εἶπω ; Πῶς νὰ τῇ κάμω γνωστὸν ὅτι τὰ πάντα γνωρίζω ;

Τῷ ἐφαινετο ὅτι τὸ νὰ ἠνάγκαζε τὴν μητέρα του ν' ἀπεκαλυπτε τὸ μυστικόν τῆς, νὰ ἤρθη πρὸ αὐτοῦ, ἦτο σχεδὸν βεβήλωσις.

Ἡ Μαρκελίνα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὅπου καὶ αὐτὸς εὕρισκετο.

Ἡ Σοφία τὴν συνώδευεν.

Ἡ νεκρὰ κόρη ὑπέφερον. Ὁ θάνατος τοῦ Βαλὸν ἐνεποίησεν αὐτῇ ὀδυνηρὰν αἰσθησιν εἶναι καὶ τῷ Ροβέρτῳ. Δὲν εἶχεν ἐπανίδει τὸν φίλον τῆς, ἀλλ' ὁ Ροβέρτος τῇ εἶχε γραψῆι μίαν μόνην λέξιν παρκαλῶν αὐτὴν ν' ἀναμείνη.

— Κλαίω δι' αὐτόν, ἀλλὰ σὰς ἀγαπῶ !

Καὶ ἀνέμενε μεθ' ὑπομονῆς ἵνα ἔλθῃ ὁ Ροβέρτος ζητῶν πρὸ αὐτῇ παρηγορίαν ἐν τῷ πένθει αὐτοῦ.

Ἡ Μαρκελίνα ἠνόησε πάραυτα ἐκ τῆς λίαν τεταραχμένης φυσιογνωμίας τοῦ υἱοῦ τῆς, ὅτι σπουδαίον τι συνέβη.

— Μητέρα μου, ἤθελον νὰ συνομιλήσω μαζὺ σὰς ὀλίγον.

— Μ' ἐμὲ μόνην ;

— Ναί.

— Ἀλλὰ τί θὰ μοὶ εἶπῃς, τὸ ὅποιον νὰ μὴ δύναται ν' ἀκούσῃ ἡ Σοφία ;

— Σὰς παρκαλῶ.

— Καλῶς.

Καὶ ἀποτενομένη τῇ Σοφίᾳ :

— Πήγαινε, τέκνον μου, ἀφοῦ ὁ ἀδελφός σου ἔχει μυστικὰ ἀπὸ σέ, πήγαινε νὰ μὲ περιμένῃς εἰς τὸ δωμάτιόν σου.

Ἡ Σοφία ἤσπασθη μετὰ τρυφερότητος τὸν Γεράρδον.

— Κακέ ! εἶπεν αὐτῷ.

Καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡ Μαρκελίνα ἐπλησίασε τότε ἐσπευσμένως τὸν υἱὸν τῆς.

— Φαίνεσαι πάσχων πολὺ, τέκνον μου, ἀλλὰ τί ἔχεις ;

Ἐκείνος δὲν ἀπήντησεν. Ἡ καρδία του συνεσφίγγετο. Ἐπνίγετο.

— Λέγε λοιπόν... εἶνε τὸσον δύσκολον : Τί συμβαίνει ;... Μήπως ἔμαθες περὶ τοῦ κυρίου Βωφόρτ τί, τὸ ὅποιον καταστρέφει τὴν ἐμπιστοσύνην σου ; Μὴ τὸ πιστεύσῃς, υἱέ μου. Πίστευε μόνον ὅτι δύναται ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του. Τοῦτο μόνον εἶν' ἀληθές :

— Δὲν πρόκειται περὶ τοῦτου.

— Ἀλλὰ περὶ τίνος λοιπόν, Γεράρδε μου ; Αἴφνης οὗτος ἐξερράχη εἰς λυγμούς καὶ στῆνυς.

Ἡ μήτηρ του ἀνήσυχος τὸν ἔθλιψεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς καὶ ἐκάλυψε τὸ μέτωπόν του διὰ φιλημάτων. Ἐθώπευσεν αὐτόν καὶ ἀπέμαξε τὰ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ρέοντα θερμὰ δάκρυα.

— Ἐπὶ τέλους τί ἔχεις ; Ὁμίλει. Ἡ μήτηρ σου θὰ σὲ παρηγορήσῃ.

— Ἀλλοίμονον !

Ἐν τούτοις καθυσάχασεν. Ἀπεμακρύνθη τῆς μητρὸς του, ὡσεὶ θέλων νὰ μὴ ἀτενίσῃ πλέον αὐτὴν καὶ νὰ εἶπῃ αὐτῇ παντὰ ταῦτα μακρόθεν, τὸσῳ ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ τῇ ἐσπαρξασε τὴν καρδίαν.

— Ἰδοῦ, ἐπιθύρισε, τί ἔχω νὰ σὰς εἶπω.

Θεραπεύω ἤδη τὸν κύριον Ἰωάννην Δαγκιέρ Μεριενβάλ... τὸν ἀρχαῖον σύντροφον τοῦ κυρίου Βωφόρτ.

— Εἶνε ἀσθενής ;

— Ναί.

— Λοιπόν ;

— Ὁ κύριος Δαγκιέρ μοὶ... εἶπε τὰ πάντα...

Ὁ Γεράρδος ἀκριβῶς προεμάντευσεν.

Ἡ μήτηρ του ἐδέχθη καιρίως τὴν πληξίν. Κατέστη φρικωδῶς ὠχρὰ, τὰ δὲ χεῖλη τῆς ἐλευκάνθησαν. Κατέπεσεν ἀδρανῆς χαμὰ εἰπούσα μόνον :

— Θεέ μου ! Θεέ μου ;

Ὁ Γεράρδος κατετρόμαξε πρὸς στιγμὴν.

— Τὴν ἐρόνευσα ! εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν μητέρα του ἵνα βοηθήσῃ αὐτὴν. Δὲν ἤθελε νὰ καλέσῃ τὴν ἀδελφὴν του, ἵνα μὴ καταστήσῃ αὐτὴν κοινωνὸν τοῦ μεταξὺ των ὀράματος.

Μετὰ πολλὴν ὥραν ἡ Μαρκελίνα συνῆλθεν. Ὁ Γεράρδος τὴν ἀνήγειρε στηρίζων αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ τὴν ἠσπασθη.

— Μητέρα μου, εἶπεν αὐτῇ, τοῦτο δὲν μὲ ἐμποδίζει νὰ σὲ ἀγαπῶ, νὰ σὲ λατρεύω.

Μόνον ἡ τρυφερὰ αὕτη ἐκφρασίς ἠδύνατο νὰ σώσῃ αὐτὴν.

— Δὲν ἠξέυρω ἀληθῶς διατί συνεκινήθη, εἶπεν ἔπρεπεν ἡμέραν τινὰ νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθειαν... ἐνωρίτερον ἢ βραδύτερον... Εἶμαι νευρική καὶ ὀλίγον ἀσθενής ὡς βλέπεις... Πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσῃς...

— Ἀλλὰ τί νὰ σοὶ συγχωρήσω, προσφιλής μοι μήτηρ ;... Ἡ βαθεῖα συγκίνησίς σου πρέερχεται ἐκ τῆς υπερβολικῆς πρὸς με ἀγάπῃς σου...

— Εἶν' ἀληθές... διότι οὐδέποτε ἐγνώρισες τὸν πατέρα σου... οὐδέποτε σοὶ εἶπά τι... οὐδέποτε μὲ ἠρώτησες... Ἄν σοὶ ἐτήρησα μυστικὴν τὴν πατρότητά σου, τὸ ἔπραξα διότι διὰ νὰ σοὶ τὴν ἐξηγήσω ἔπρεπε νὰ σοὶ διηγηθῶ τὸ παράπτωμά μου... Μολονότι δὲ τὴν ἐμάντευες, ὑπάρχουσι πράγματα, τὰ ὅποια καὶ μαντευόμενα δὲν δύναται μία μήτηρ νὰ διηγηθῇ ἄνευ ὀδύνης...

Καὶ στεναζούσα ἐσίγησεν. Εἶτα προσέθηκε :

— Πρέπει νὰ μάθω πᾶν ὅ,τι σοὶ εἶπεν ὁ κύριος Δαγκιέρ... Εἶνε ἀνάγκη νὰ μοὶ τὸ ἐπανηλαθῇ...

— Ὀλίγα πράγματα μοὶ εἶπε, μήτηρ... Ὅτι ἦσο θυγάτηρ τοῦ κόμητος Μοντεσκούρ, ὅτι τὸν ἠγαπήσες... ὅτε ἦσο δεκαοκταετίας, ὅτι δὲ ἐκ τοῦ ἔρωτός σου ἐγεννήθη υἱός... ἐγώ... ὅτι ὁ κόμης, ὁ πατήρ σου, δὲν συνήμεσεν εἰς τὸν γάμον αὐτόν. Ἐπειδὴ δὲ παρωγίσθη καὶ εἶπον εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν ὅτι ψευδεταί, ὅτι εἶνε ἀνανδρὸς καὶ ἄθλιος, ὅτι τίποτε δὲν ἐμποδίζει ἕνα τίμιον ἄνθρωπον ν' ἀποδώσῃ τὴν ὑπόληψιν εἰς νεάνιδα, μοὶ ἀπήντησεν : « Ἐρωτήσατε τὴν μητέρα σας.

ἀπὸ αὐτὴν θὰ μάθετε ὅτι δὲν ψεύδομαι.

Τώρα σὰς ἀκούω, μήτηρ μου.

— Αὐτὰ μόνον σοὶ εἶπε ;

— Ναί.

— Μοὶ τὸ ὀρκίζεσαι ;

— Βεβαίως.

(Ἐπεταί συνέχεια.)

Β*

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

[Μυθιστορία ΑΛΕΞΙΟΥ ΜΠΟΥΒΙΕ]

[Συνέχεια]

— Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος βλέπων μετὰ θλίψεως τὴν κυρίαν Βριὸν ἀποφασίζουσαν πράγμα, ὅπερ οὐδέποτε θὰ ἐτόλμα ἐκεῖνος νὰ πράξῃ, ἀφοῦ τὸ θέλετε, ἀφοῦ τὸ ἀπαιτεῖτε θὰ προσπαθήσω νὰ σὰς ὑπακούσω.

— Θὰ σὰς εἶνε τοῦτο εὐκολώτατον, ἐπανελάβην ἐκείνη μετὰ μελαγχολίας, ἦν δὲν ἠδύνατο νὰ κρύψῃ. Πόσον καλῶς ἔπραξα νὰ σὰς προειδοποιήσω, σώζω τοῦλάχιστον τὸν ἐγωισμόν μου, ἐάν σήμερον δὲν σὰς ἐγκατέλιπον αὐριον...

— Ποτέ ! ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς.

— Ἀλλὰ, θὰ μ' ἐγκαταλίπατε, ἐπανελάβην ἐκείνη μετὰ πικροτάτου μειδιήματος, τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ εἰς τὴν γυναῖκα.

Μεγίστη σιωπὴ ἐπηκολούθησεν, ἦν προσπαθεῖ τις νὰ διαλύσῃ παντοιοτρόπως, διότι ὑποφέρει φρικωδῶς εἰ κρόταφοι κτυποῦν, πυρέσσει, ἡ καρδία πιέζεται. Δύναται τις πολλὰ ἀκόμη νὰ εἶπῃ. Ἐπιθυμεῖ νὰ βεβαιώσῃ, νὰ ὑμιλήσῃ, νὰ κλαύσῃ, νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ δὲν δύναται αἰσθάνεσθαι ἑαυτὸν καταβεβλημένον. Πᾶσαι αἱ φυσικαὶ του δυνάμεις ἔχουσιν ἐξαντληθῆ ἐν τῇ παλῇ. Καὶ ἐν τῇ περιστάσει πάλιν ταύτῃ, ἡ Ἑλένη ἀσφασιστικώτερα τοῦ Μαυρίκιου, ἔλυσε τὴν σιωπὴν. Ἐγερθεῖσα ὡς ὠση πέρασ εἰς τὴν συνδιαλέξιν, εἶπε διὰ φωνῆς, ἥς τὴν συγκίνησιν μάτην προσεπαθεῖ ν' ἀποκρύψῃ :

— Πρὸ πέντε ἐτῶν, Μαυρίκιε, πολλὰ ἐπιστολαὶ ἀντηλλάγησαν μεταξύ μας, ἐπιθυμῶ μεγάλως νὰ μοὶ τὰς ἀποδώσῃτε. Ἴσως ταχύτατα ἀναπληρώσῃτε τὸ κενὸν ὅπερ θὰ σὰς γενῆ ἕνεκα τοῦ μετ' ἐμοῦ ἀποχωρισμοῦ σας, ὅθεν νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ κρατῆτε τὴν ἀλληλογραφίαν ταύτην.

— Ὅχι, Ἑλένη, ἀπεκρίθη ὁ Μαυρίκιος μεγάλως συγκεκνημένος, τὰς ἐπιστολάς ταύτας θὰ τὰς φυλάττω καὶ σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ποτὲ οὐδεὶς θὰ τὰς ἐγγίσει. Διὰ τί θέλετε νὰ μοὶ ἀφαιρέσῃτε τὸ παρελθὸν τοῦτο, τὸ τόσον εἰς ἐμὲ προσφιλέ, τὸ παρελθὸν τοῦτο ὅπερ καὶ εἰς ὑμᾶς φαίνεται τόσον ὠραῖον πλὴν καταστραφέν ὑπὸ τοῦ παρόντος ; Δὲν γνωρίζω ὅποια τύχη μὲ ἀναμένει μακρὰν σας. Σὰς ὀρκίζομαι τὸ μέλλον μου, εἰς ὑμᾶς καὶ μόνην ἀνήκει καθ' ὀλοκληρίαν. Ἴσως ἔλθωσι δεῖναι ἡμέρκι... τότε ἀναγινώσκων τὰς ἐπιστολάς σας θὰ ζῶ μὲ τὰς γλυκείας ἀναμνήσεις τῆς σχέσεώς μας. Θὰ

σας επαναβλέπω εἰς τὴν ἰδίαν ταύτην θέσιν, μειδιῶσαν πρὸς με θελκτικώτατα...

"Α: μὴ δμιλῶμεν πλέον διὰ ταῦτα! προσέθεσεν ἐκεῖνος ὀκνηρῶν, δὲν θ' ἀποχωρισθῶμεν, καὶ ἐν τούτοις πρέπει νὰ τὸ πράξωμεν, διότι οὕτω καθιστάμεθα δυστυχίσταται!

— Ἀληθὲς εἶνε τοῦτο, ἀπεκρίθη ἡ Ἐλένη. Καθ' ἑαυτὸν βεβαίως θὰ λέγετε τόσον χαμηλοφώνως, ὥστε καὶ ὑμεῖς ὁ ἴδιος ἴσως νὰ μὴ τὸ ἀκούητε, θὰ λέγετε ὅτι οἱ παλαιοὶ ἔρωτες μας παγώνουσι τὴν νεότητά σας καὶ ὅτι καιρὸς νὰ θερμάνητε αὐτὴν διὰ νέων τοιούτων. Πηγαίνετε, φίλε μου, πηγαίνετε καὶ... χαίρετε, προσέθεσεν, ἐνῶ ὀκνηρὰ ἐπὶ πολὺ κρατηθέντα ἔρρευσαν τῶν ὀφθαλμῶν της. Τότε ὄλον τὸ θάρρος τοῦ Μαυρίκιου τὸν ἐγκατέλειπε. Ὁ λυπηρὸς οὗτος ἀποχωρισμὸς μετὰ γυναικὸς ἦν τόσον εἶχεν ἀγαπήσει καὶ ἦν ἡγάπα ἴσως ἀκόμη, τοῦ κατεσπάραξε τὴν καρδίαν, ὥρμησε πρὸς αὐτὴν κραυγάζων:

— Ὅχι, ὄχι δὲν θὰ δυνηθῶ ποτὲ νὰ σοὶ εἶπω χαίρε... Δὲν ἔχω τὸ θάρρος τοῦτο!

— Θὰ τὸ ἔχω ὅμως ἐγὼ δι' ὑμᾶς, Μαυρίκιε, εἶπεν ἐκείνη ἀπλῶς, καὶ χωρὶς ἐκεῖνος νὰ μαντεύσῃ τί ἐσκόπει νὰ πράξῃ, ἔτρεξε πρὸς τὴν ἐστίαν καὶ ἔκρουσε.

— Τί κάμνετε; ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος. Ἐκείνη δὲ στραφεῖσα πρὸς νεωστὶ εἰσελθόντα ὑπρέτην καὶ δεικνύουσα αὐτῷ κηροπήγιον:

— Λάβε τὸ κηροπήγιον τοῦτο, Ἰωσήφ, τοῦ εἶπε, καὶ ὀδηγήσατε τὸν κύριον Δεβίλ.

Καθ' ὃν χρόνον ὁ ὑπρέτης ἐξετέλει τὴν διαταγὴν τὰς κομήσεως, ὁ Μαυρίκιος κύψας εἰς τὸ οὖς τῆς Ἐλένης τῆ εἶπε:

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ παρευρεθῇ ὁ ὑπρέτης οὗτος εἰς τὸν τελευταῖον ἀποχωρισμὸν μας;

— Ἐὰν δὲν παρευρίσκατο, ἀπεκρίθη ἡ Ἐλένη ἐπίσης χαμηλοφώνως καὶ θλιβερῶς ὡς ὁ Μαυρίκιος, δὲν θὰ ἠδυνάμεθα ν' ἀποχωρισθῶμεν. Ὁπλίσθη ἐναντίον τῆς ἀδυναμίας σας καὶ τῆς ἰδικῆς μου.

Ἡ κόμησσα τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἐπανίδῃ τὴν ἐπιούσαν.

Εἰς τὴν ἐπαφὴν τῆς χειρὸς ταύτης ὁ Μαυρίκιος ἐσπίρρησε παρ' ὀλίγον νὰ τὴν περιπτύχῃ, ἀλλὰ ἐκείνη τοῦ ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς τὸν Ἰωσήφ, ὅστις ὄρθιος εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης ἀνέμενε. Ὁ Μαυρίκιος ὅπως δώσῃ πέρασ εἰς τὴν λυπηρὰν ταύτην κατάστασιν, ἐστράφη ἀποτόμως καὶ ἐξῆλθε ὡρὶς νὰ παρατηρήσῃ ὀπισθὲν του.

Ἡ κυρία Βριῶν ὄρα, σπριζομένη ἐπὶ τὸ μαρμάρου τῆς ἐστίας τὸν ἠκολούθησε τ' ἀρχὰς διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Μὴ βλέψασα αὐτὸν πλέον, παρηκολούθει τὸν κρότων βηματῶν του, ἄτινα μὴ ἀκούουσα ἔστη εἰς μεγίστην θλίψιν. Πόσα ὑπέφερε ἡ τύχη κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν θὰ ἦ τότις νὰ τὴν ἀκούῃ ψιθυρίζουσαν ἐν τῶν λυγμῶν της: « Ἀνεχώρησε! δὲ ἐπανεῖθῃ πλέον! Ἄχ! Μαυρίκιε, Μιέ!»

Ἡ κίπυρος γυνὴ! οὐδὲν ἄλλο τῆς ἔμενε ἐκ ἐνταυτοῦς εὐδαιμονίας, ἢ ἡ ἀνάμνησις ἢ ἡ ἀνάμνησις αὐτῆς ὁποῖαν θέσιν θὰ ἀμβάνε, εἰς τὴν καρδίαν της καὶ εἰς τὸ Μαυρίκιου!

Δ

"Ὅτι προέβλεπεν ἡ κυρία Βριῶν συνέβη ἐν ἔτος ἀκριβῶς μετὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, καθ' ἣν ἀπεχαιρέτισε τὸν Μαυρίκιον διὰ τελευταίαν φοράν, εἶδε τοῦτον νυμφευόμενον μετὰ τῆς Θηρεσίας Δερός.

Εἶνε οὗτος ἔνοχος ἀπέναντι τῆς Ἐλένης. Ἀλλὰ μήπως ἐν ὀργῇ μεγίστῃ εὐρισκόμενη καὶ ὑπὸ φόβων φαντασιωδῶν καταληφθεῖσα δὲν ἀπεφάσισε νὰ μὴ τὸν ἐπανίδῃ πλέον; Ἐκείνη τὸν ἀπήλλαξε τῶν ὄρκων οὖς οὗτος εἶχε κάμει. Ἐκείνη διέρρηξεν ἐκούσιως τοὺς δεσμούς των. Ἐκείνη ἐπροτίμησε νὰ δώσῃ τὸ θνασιμον κτύπημα, ἢ νὰ τὸ δεχθῇ ἐκ χειρὸς προσφιλεστάτης αὐτῆς.

Ὁ Μαυρίκιος δὲν ἠνόησε τὴν ἀπελιπτικὴν θυσίαν τῆς κομήσεως. Δὲν παρετήρησεν ὁποῖον ἔρωτα, γενναϊότητα, μεγαλεῖον περιεῖχεν ὁ ἀποχαιρετισμὸς της ἐκεῖνος. Ἐξ αἰτίας τοῦ βιαίου ἀποχωρισμοῦ παρωργίσθη καὶ οὐδὲν ἐξ ὅλων αὐτῶν παρετήρησεν. Ἐγραψεν εἰς τὴν Ἐλένην, παρηκκλέσας αὐτὴν νὰ μεταβαλῇ γνώμην, πλὴν ἐννοήσασα ἐκείνη ὅτι ἡ ἐπιθυμία αὐτῆς τοῦ νὰ τὴν ἐπανίδῃ προήρχετο ἵνα μὴ τὸν αἰτιάται ποσῶς, οὐδὲν εἰς τὴν ἐπιστολὴν του ἀπήνησε. Θὰ ἠλλαξε βεβαίως τὸ πρᾶγμα ἐὰν ὁ ἴδιος μετέβαινε ἐν τῇ οἰκίᾳ της καὶ τῆς ἔλεγε: « Εἶμεθα ἀμφοτέρω θύματα κακῆς εἰμαρμένης, σὲ ἀγαπῶ ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε, διατὶ νὰ καταστῶμεν μόνι μας δυστυχεῖς!» Ἐκείνη τότε, ἀναμφιβόλως, θὰ ἐπέθετο καὶ ἡ καρδία της θὰ ὀμίλει περισσότερον τοῦ λογικοῦ της. Ἀλλὰ ὁ Μαυρίκιος, προσβληθεὶς ἐκ τῆς σιωπῆς τῆς Ἐλένης, δὲν μετέβη ὁ ἴδιος νὰ λάβῃ ἀπάντησιν εἰς τὰς ἐπιστολάς του.

Πιθανὸν νὰ ὑπήκουσεν ἐν ἀγνοίᾳ της εἰς ξένας προτροπὰς. Ἡ κυρία Δεβίλ πεθοῦσα μεγαλῶς νὰ ἴδῃ τὸν υἱὸν της ἀποκαθιστάμενον, ἐνόμισεν ὅτι παρυσίασθη ἢ κατάλληλος στιγμή ὅπως ἴδῃ τὴν ἐπιθυμίαν της ἐκπληρουμένην.

"Ὅθεν προέτρεψεν δι' ὅλων τῶν δυνάμεων της τὸν υἱὸν της νὰ νυμφευθῇ ἐκεῖνος δὲ βλέπων τὸν περὶ αὐτοῦ κενόν, καὶ θελχθεὶς ἐκ τῶν τῶν προτερημάτων τῆς Θηρεσίας, συνήνεσε νὰ πραγματοποιήσῃ τὰς εὐχὰς τῆς μητρὸς του.

Ἡ Θηρεσία περιεκοσμεῖτο ὑπὸ πλείστων θελγῆτρων, ὅσα σπανίως συναντᾷ τις εἰς γυναῖκα: οἱ ὀφθαλμοὶ της, βαθέως κυανοῦ χρώματος καὶ σκιαζόμενοι ὑπὸ πυκνοτάτων βλεφαρίδων, εἶχον ἐκφρασιν θελκτικώτατην. Ἡ ῥίς της ἦτο μετρία. Τὸ στόμα της θαυμάσιον καὶ διὰ τὴν ὀρεσρότητα καὶ διὰ τὸ χρῶμα, καὶ δὲν ἤξυρει τις ἐὰν τὸ ἐρυθροῦν τῶν χειλέων ἀπέδιδε τὴν λευκότητα εἰς τοὺς ὀδόντας ἢ ἐὰν ἡ ἐντέλεια τῶν τελευταίων τούτων καθίστα ἐκεῖνα τόσον εὐμορφα. Τέλος τὸ σύνολον τῶν χαρακτήρων της ἀπέτελε σύμπλεγμα θελκτικώτατον, ἐνθυμίζον τοὺς τρόπους τῶν ὀρκειότερων καλλονῶν.

Τὸ εὐχάρι τοῦτο ζεῦγος κατόκει εἰς τὴν δὸν Τετραπού: ὁ οἶκός των ἐφρμίζετο διὰ τὴν κομψότητά του.

Ὁ Μαυρίκιος εἶχε μόνος φροντίσει τὰ τῆς

ἐπιπλώσεως: εἶχε δεῖξῃ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην καλλισθησίαν μεγίστην. Καὶ μολαταῦτα θὰ εὐρίσκε τις ὅτι ἐκ τῆς οἰκίας ταύτης κατὰ ἔλειπεν.

Ὁμοίαζε πρὸς τοὺς μόλις φυτευθέντας κήπους, ἐντὸς τῶν ὁποίων εἰσπερχόμενος τις βλέπει ἀμέσως ὅτι πολλῶν οὗτοι στεροῦνται πράγματα ἄτινα, ἂν καὶ φαίνονται ὅλως ἀσήμαντα, στολίζουσιν ὅμως ἕνα κήπον, οὕτω καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ συμβαίνει, μὴ εἰκὼν, ἐν μικρὸν ἀγαλμα κοσμοῦσι τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς.

Εἰς τὸ γραφεῖόν του μόνον ὁ Μαυρίκιος εἶχε συναθροίσει πάντα τὰ ἀντικείμενα, ἄτινα ὑπερβολικῶς ἡγάπα, διότι ἀνεμίμησκον αὐτῷ πολλὰ πράγματα.

Ἦσαν ἐκεῖ ἀναμιξ ἔλαιογραφαί, μικρὰ ἀγάλματα, λευκώματα καὶ ἄλλα διαφόρα ἀντικείμενα λίαν προσφιλῆ αὐτῷ.

Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο ὁ Μαυρίκιος μετ' εὐχαριστήσεως διήρχετο πολλὰς ὥρας.

Ἐσπέραν τινὰ εὐρισκόμενος ἐκεῖ καὶ εἰσπνέων μετ' ἠδύτητος τὸν ὑπόλευκον καπνόν, τὸν ἐξερχόμενον ἐκ καπνοσύριγγος τουρκικῆς, εἶδεν αἴφνης τὴν θύραν ἡμίανοιγομένην, καὶ νεαρὰν γυναῖκα ἐμφανιζομένην, ἣτις ἠρώτησε μετὰ προσποιητῆς συστολῆς ἐὰν ὁ κύριος Δεβίλ τῇ ἐπέτρεπε νὰ εἰσέλθῃ.

— Εἰσελθε, καὶ πρόσεξε μὴ θραύσης τίποτε. ἀπεκρίθη ὁ Μαυρίκιος, χωρὶς νὰ στραφῇ καὶ.

— Τί θὰ εἶπῃ μὴ θραύσης τίποτε! ἀνέκραξεν ἡ Θηρεσία. Διὰ ποῖαν μ' ἐκλαμβάνετε; Ἐπειδὴ πρὸ ἡμερῶν ἔσπασα ἐν μελανδοχείῳ... Ἀλλὰ μὴ ἀνησυχεῖτε ἀφοῦ φοβεῖσθε τόσῳ πολὺ θὰ προσέξω ὅσον δύναμαι.

Ἀνορθώθη ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν της, ἤγειρε μετὰ χάριτος τὸ φόρεμά της, καὶ προχωροῦσα δειλοῖς βήμασι:

— Τοιουτοτρόπως τὰ σκεύη σας δὲν διατρέχουσιν οὐδένα κίνδυνον; τῷ εἶπεν, εἶσαι εὐχαριστημένος;

— Ἐνθουσιασμένος, ἀπεκρίθη ὁ Μαυρίκιος, ὅστις τὴν παρετήρει μετὰ πάσης χάριτος, περιπάτει.

Ἡ Θηρεσία ἐκάθησε τότε πλησίον τοῦ συζύγου της καὶ παρατηροῦσα αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος, ὅπερ προσεπαθεῖ νὰ καταστήσῃ ἐγγέρωχον, εἶπε:

— Ἐγὼ ὅμως προτιμῶ ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ παλαιὰ σκεύη, τὴν κομψότητα τῆς αἰθούσης μας.

— Καὶ μολαταῦτα ἡ αἰθουσα μας, ἢ τόσον κομψή, ἐπανελάβεν ὁ Μαυρίκιος μειδιῶν, φαίνεται εἰς ἐμὲ ψυχροτάτη. Ἐκαστον τῶν παλαιῶν τούτων σκευῶν, ὡς τὰ ἀποκαλεῖς, ἔχει τὴν ἱστορίαν του, μοῦ λέγει κατὰ, ἐνῶ οἱ τοῖχοι τῆς αἰθούσης, τὰ ἐπίχρυστα κοσμήματα, δὲν μοὶ λέγουν τίποτε.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ παρετήρησεν ἐκ νέου περὶ αὐτῆς, ἐκπληκτος δι' ὅτι τῇ ἔλεγε ὁ σύζυγός της.

— Πῶς! ἀνέκραξεν αὐτῆ, πάντα ταῦτα ὀμιλοῦν:

— Μάλιστα, τ' ἀντικείμενα αὐτὰ ὀμιλοῦν, ὄχι εἰς πάντας, ἀλλ' εἰς ἐκείνους οἵτινες συνειθίζουσι νὰ τὰ βλέπωσι καθημερινῶς.

— Καὶ τί λέγουσιν;

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Μ' ὄλην τὴν ἀμυχανίαν του ὁ Δραπιέ ἡγόρασεν ἐκ τῶν πρώτων τὸ εἰσιτήριόν του.

Ἐπρότιμα ν' ἀποθάνῃ μᾶλλον τῆς πείνης, ὡς ἤθελον ἀφίσει ν' ἀποθάνῃ ἡ σύζυγος καὶ τὸ τέκνον του, δὲν ἡγόρασεν ὁμως διὰ τὴν σύζυγόν του: «Καταλαμβάνετε, μία τροφός!» Οἷα θλίψις διὰ τὴν τροφὸν ταύτην, ἧτις οὐδὲν μὲν εἰζήτησεν, ἤλπιζεν ὁμως ὅτι θ' ἀπολαύσῃ τῆς θριαμβευτικῆς χαρᾶς τοῦ νὰ φανῇ μετὰ τοῦ συζύγου της εἰς τὴν ἑορτὴν ἐκείνην, καθ' ἣν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Φεγιαόης εἶχον προσέλθει. Ἐννοεῖται ὁμως ὅτι εἰς οὐδένα εἶπε τοὺς λόγους, οἵτινες ἠνάγκαζον αὐτὴν νὰ μείνῃ οἴκῳ· συνεμερίζετο τὴν ὑπερφάνειαν τοῦ συζύγου της. Ἐν τούτοις δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῇ τῷ πειρασμῷ τοῦ νὰ ἴδῃ μικρὸν μέρος τῆς ἑορτῆς ταύτης, ἢ τοῦλάχιστον ν' ἀκούσῃ τὸν θόρυβον αὐτῆς καὶ ἐκ τούτου νὰ μαντεύσῃ τὰ κατ' αὐτὴν. Τὴν θυγατέρα της ἐν ἀγκάλαις κρατοῦσα, διότι δὲν εἶχε θεραπαινίδα, ἐπισκέφθη τὴν κυρίαν Βοσμορῶ ἵνα δικαιολογηθῇ. «Ἐννοεῖτε, μία τροφός μὲ τὸ τέκνον της, φοβοῦμαι μὴ ἐτάρασσα τὴν παράστασιν· ἂν ἡδύνασθε ὁμως νὰ μοὶ εὗρητε μίαν γωνίαν», Τὴ εὗρον τὴν γωνίαν ταύτην εἰς στενὸν διάδρομον.

Μέχρι τῆς τελευταίας ἐπαναλήψεως ὁ Ἐσπαρθαρίχ ὑπῆρξε κωμωδός, θεατρῶνος, διευθυντής, μηχανικός καὶ διακοσμητής. Ἐπειδὴ ὁμως τὰ ἔργα ταῦτα δὲν συνεβίβαζοντο κατὰ τὴν παράστασιν μετὰ τῶν ἔργων τοῦ κωμωδοῦ, ἐπεφόρτισε διὰ τούτων τὸν Καρελέ :

— Ἀποῦ δὲν ἔχετε μέρος τὴν φορὰν ταύτην, εἶπεν αὐτῷ φιλῶς, θὰ θελήσετε νὰ ἀναλάβετε τὴν φροντίδα τῆς διεξαγωγῆς τῆς παραστάσεως.

Ὁ Καρελέ συγκατένευσε· τί τὸν ἐμελλεν, εἶχε τὴν ἐκδίκησίν του.

Ἡ παράστασις θὰ ἤρχιζε τὴν ὀγδόην ἀπὸ τῆς ἐβδόμης ἢ αἴθουσα εἶχε πληρωθῇ κατὰ τὰ τρία τέταρτα, μετὰ εἴκοσι δὲ λεπτά ἦτο πλήρης. Μόνον δέκα λεπτά πρὸ τῆς ὀγδόης ἡ Ἀννέτα κατῆλθεν ἐνδεδυμένη διὰ τὴν ἑφοδόν. Ὑπελόγιζεν ἐπὶ τῆς ἐνδυμασίας της, ἣν οὐδεὶς ἐγνώριζεν, ἵνα πλήξῃ τὸν Δερόδ, ἀλλ' οὗτος δὲν εἶχεν ἐτι ἔλθει· ὅλοι ἦσαν ἔτοιμοι πλὴν αὐτοῦ. Οἷα διάψευσις ἐλπίδων δι' αὐτὴν μὴ ἀκούσασαν τὰς φιλοφρονήσεις τοῦ Βονέ, τοῦ Σολέ καὶ αὐτοῦ τοῦ λοχαγοῦ· ἀλλ' ἡ ἐντύπωσις, ἣν ἐπροξένησε τὴν παρηγόρησε κάπως. Ἀναμφιβόλως ἦτο ἀρκούντως ὠραία μετὰ τῆς ἐκ κυανοῦ βελούδου ἐσθῆτος καὶ τοῦ μικροῦ φορέματος φθάνοντος ἄνωθεν τῶν γονάτων. Δύο λεπτά πρὸ τῆς ὀγδόης ἤκουσθη κρότος ἀμαξῆς ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ἦτο ὁ Δερόδ.

— Ὁ ἄρχισωμεν ἐγκαίρως, εἶπεν ὁ λοχαγός, ἐνῷ ἡ Ἀννέτα περιεβάλλετο τὸ ἐκ σαζονικοῦ δέρματος προθωράκιον. Κυρίες Καρελέ εἰς τὴν αὐλαίαν.

Καὶ μετ' αὐταρσεκείας ἔκρουσε τρεῖς βρα-

δύτερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον ἢ ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας! οὐδέποτε ὑπῆρξε τόσῳ εὐδαίμων.

Ἡ Ἀννέτα τὸ ξίφος ἐν τῇ μιᾷ χειρὶ καὶ τὴν προσωπίδα ἐν τῇ ἑτέρᾳ κρατοῦσα, εἰσήλθεν ἐν τῇ σκηνῇ ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ Βονέ. Ἀπὸ τῆς αἰθούσης ἠκούσθη ψιθυρὸς θαυμασμοῦ, μεθ' ὃν κραυγαὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐπακολούθησαν καὶ χειροκροτήματα ἀπὸ τοῦ ὄμιλου τῶν ἀξιωματικῶν.

Ἡ Ἀννέτα ἔρριψε ταχὺ βλέμμα ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐν τῇ πρώτῃ σειρᾷ εἶδε τὴν μάμμην αὐτῆς, τὴν μητέρα της, ἧτις ἀλαζόνως ἐμεῖδία αὐτῇ, τὸν μικρὸν Δανιήλ, τὸν υἱὸν τοῦ συνταγματάρχου Βαγιόν, καθήμενον μετὰ τοῦ βαρῶνου καὶ τῆς βαρῶνης Ὀντάν, εἶτα δὲ συγκεχυμένως τοὺς φίλους της.

Ἐφόρτισε τὴν προσωπίδα καὶ ἡ ἑφοδὸς ἤρξατο· ζοηρῶς προσεπαθεῖ νὰ νικήσῃ τὸν Βονέ, ἀλλ' οὗτος προεφύλασσετο.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ οἱ εἰδόμενοι τῆς ξιφασκίας ἐξεδήλουν μετὰ τῶν ἐντυπώσεις αὐτῶν, ἐνῷ αἱ κυριαὶ ἀντήλασσον τὰς κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις αὐτῶν: — Μία ἐντιμὸς νεᾶνις ἐν τοιαύτῃ θέσει. — Ἡ εὐγένεια ἐν πομπῇ. — Ἡ βραχεῖα ἐκείνη ἐσθῆς. — Πολὺ σκανδαλώδης ἐνδυμασία. — Πόσον ταχέως ἐπιτίθεται. — Παρὰ πολλὴν ὀρμὴν δεικνύει. — Πόσον ἐπιδέξιος εἶνε.

— Ἐκτυπήθη, εἶπεν ὁ Βονέ.

Τὰ χειροκροτήματα ἐξεραγήσαν. Μετὰ τοῦ Δερόδ τὸ ἐναντίον συνέβη· ἐκείνη ἐκτυπήθη, τὴν φορὰν δὲ ταύτην τὰ χειροκροτήματα ὑπῆρξαν γενικά, μετὰ καὶ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν.

Εἰσερχόμενος ἐν τοῖς παρασκηνίοις ὁ Λαφλεράνς ἦν ἐξάλλος.

— Διαβόλε, διαβόλε! δεσποινίς μοὶ περιποιεῖτε τιμὴν.

— Δὲν σημαίνει τίποτε, εἶπεν ὁ λοχαγός· ἐνῷ ἡ Ἀννέτα, ὁ Βονέ καὶ ὁ Δερόδ ἐξήρχοντο ἵνα ἀλλάξωσιν ἐνδυμασίαν, ἂν ὁ κύριος Βονέ ἐκτύπη μετὰ τοῦ κυρίου Δερόδ, δὲν θὰ ἐκτυπᾶτο ὁ κύριος Βονέ.

Ἡ δὴ ἤλθεν ἡ σειρὰ τοῦ ἐθελοντοῦ. Ὅτε εἰσήλθεν ἐν τῇ σκηνῇ, ψιθυρὸς κολακευτικῶς ἠκούσθη· μετὰ τὴν οὐλὴν κόμην, μετὰ τὸ ἐρωτικὸν βλέμμα καὶ τὰ στίλβοντα ὑποδήματα ἐφάνετο ὠραῖος στρατιώτης.

— Δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτὸν τὸν μικρὸν, εἶπεν ὁ βαρῶνος χαμηλοφώνως τῇ συζύγῳ του.

— Ἄλλ' εἶνε θελκτικὸς, ἀπήντησεν βαρῶνης.

Οἱ φόβοι τοῦ βαρῶνου δὲν ἐπηλήθευσαν δὲν εἶχεν ἐτι ἀπαγγεῖλει ὁ ἐθελοντής ὅτι στίχουστοῦ Πράττω θ, τι ὄφειλω καὶ τὰ χειροκροτήματα ἤρχισαν, ἅτινα ἐξηκολούθησαν ἐνθουσιῶδη μέχρι τέλους.

— Ὁ μικρὸς αὐτός μὲ κάμνει νὰ κλαῖ, εἶπεν ὁ βαρῶνος κύπτων πρὸς τὴν σύζυγον του ἄνωθεν τοῦ μικροῦ Δανιήλ, ὅστις εἰροκροτεῖ καὶ ἐκραύγαζεν εὖγε.

Ἐν τοῖς παρασκηνίοις ὁ Καρελέ ὡ ἐκλειπεν ἠγάλλετο καὶ ἐψιθύριζε :

— Ἐμπρός, ἐμπρός.

Δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν τύχην ὁ λοχαγὸς ἐν ταῖς Πεποιθήσεσι τοῦ πατρὸς καὶ τῷ Διαλέξει, ἐπροξένησεν ὁμως ἄσθεστον ἔλωτα

— Ὡ! πολλὰ πράγματα.

— Ἄληθώς! ἀνεκράξεν ἡ Θηρεσία πλησιάζουσα. Εἶμαι περιέργως νὰ ἐγνώριζον τί δύνανται ταῦτα νὰ εἴπωσι. παρδείγματατος χάριν, τὰ ὀρειχάλκινα ἐκεῖνα κροσπηγία, τὰ ἔχοντα τόσον κωμικὸν σχῆμα.

— Μοὶ λέγουσιν: «Καλημέρα, Μαυρίκιε» εὐρίσκομαι εἰς Κίναν, πληγωμένος καὶ ἀσθενής. Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ γράψω, καὶ σοὶ πέμπω διὰ σύντροφον, ὅστις, εὐτυχέστερος ἐμοῦ, ἐπιστρέφει εἰς Γαλλίαν, ἀνάμνησιν, ἧτις θὰ σοὶ γνωρίσῃ ὅτι ἐκεῖ κάτω, εἰς τρεῖς χιλιάδας λεύγας μακρὰν, ὁ Γάστων, ἀνθυπολοχαγὸς τῶν ἀκροβολητῶν τῆς Ἀφρικῆς, ὁ παλαιὸς σου φίλος, σκέπτεται εἰς σέ, καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἀκόμη τῶν δεινῶν του». Ὁ Γάστων ἀπέθανεν... ὅταν δὲ παρατηρῶ τὰ κροσπηγία ταῦτα, τὸ σχῆμα τῶν ὁποίων σοὶ φαίνεται τόσον ἄσχημον, συλλογίζομαι ἐκεῖνον, μετ' ἐκείνου ζῶ ἐπὶ τινα στιγμήν.

Τὸ ὠραῖον μεῖδισμα, ὅπερ ἀπ' ἀρχῆς τῆς σκηνῆς ταύτης δὲν εἶχεν ἀφήσει τὰ χεῖλή τῆς Θηρεσίας, διελύθη.

Ἀμέσως ἐγένετο σοβαρὰ καὶ σκεπτικὴ, καὶ θέτουσα ἓνα τῶν βραχιόνων της πέραν τοῦ βραχιόνου τοῦ συζύγου της :

— Πάντα ταῦτα λοιπὸν εἶνε ἀναμνήσεις; τὸν ἠρώτησε.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Μαυρίκιος, ἔκαστον ἐξ αὐτῶν τῶν ἀντικειμένων μοὶ ἐνθυμίζει θλίψιν τινά, εὐτυχίαν, ἢ ἓνα φίλον.

— Ἐνα φίλον;

— Ἀναμφιβόλως.

— Ἴσως καὶ μίαν φίλην.

Ὁ Μαυρίκιος παρετήρησε τὴν Θηρεσίαν.

— Ἄλλὰ, τῷ εἶπε διὰ τῆς γλυκυτέρας της φωνῆς, διστάζετε νὰ ἐξομολογηθῆτε εἰς τὴν σύζυγόν σας; Δὲν δύναται αὕτη νὰ ὑποθῆσῃ ὅτι εἰζήσατε ὡς ἅγιος. Λέγουσιν ὅτι οἱ ἄνδρες, πρὶν τοῦ γάμου των, ἔχουσι τὸ μυθιστόρημά των. Βεβαίως θὰ εὕρισκται ἐδῶ μέσα τι ἐνθυμίζον καὶ τὸ ἰδικόν σας.

— Ἀπατάσαι, ἀγαπητὴ μου, ἐπανέλαθεν ὁ Μαυρίκιος, καὶ ἀλλάσων αἴφνης ὁμιλίαν.

— Τί θὰ κάμης ἀπόψε; ἠρώτησε.

— Δὲν ἠξέυρω, ἀπεκρίθη ἡ Θηρεσία. Σὺ δέ:

— Ἐγὼ θὰ μείνω ἐνταῦθα.

— Καὶ ἀπόψε; Ἀπεφάσισας λοιπὸν νὰ διέρχῃσαι πάσας τὰς ἐσπέρας εἰς τὴν οἰκίαν;

— Ποῦ θέλεις νὰ τὰς διέρχομαι;

— Μήπως ἠξέυρω κ' ἐγὼ; Ποῦ διήρχεσο αὐτάς πρὶν τοῦ γάμου σου;

— Πρὶν τοῦ γάμου μας, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος ἐν στενοχωρίᾳ προδήλῳ εὐρεθείς, περιεπάτου... ἐκάπνιζον περιδιαβαζὼν εἰς τὰς ὁδοὺς.

— Καὶ τίς σ' ἐμποδίζει νὰ πράττης οὕτω καὶ τώρα; εἶπεν ἡ Θηρεσία. Φαίνεται λοιπὸν, κύριε, ὅτι μ' ἐκλαμβάνετε διὰ τύραννον; Εἶσθε φίλος μου καὶ ὄχι δουλὸς μου· ἐπιθυμῶ νὰ καταστήσω τὸν βίον σας ὅσον τὸ δυνατόν εὐχάριστον, νὰ ἦμαι ἐπιεικῆς διὰ τὰ ἐλαττώματά σας, νὰ προσπαθῆσω νὰ συνειθίσω εἰς ταῦτα, καὶ νὰ τάγαπήσω μάλιστα. Ποῦ εἶνε τὰ ἐλαττώματά σας, ὅπως τ' ἀγαπῶ. Μήπως δὲν ἔχετε τοιαῦτα;

[Ἐπεται συνέχεια].

ἀξίζοντα ὅλα τὰ εὐγε. Τὸ περιώνυμον ἀλεξιβρόχιον τοῦ Πετιλλίον ἔσχε τὴν ἐπιτυχίαν του.

Μετὰ τὴν διάλεξιν, καθ' ἣν ἡ Ἀννέτα ἐνεδύθη περίβολὸν χωρική, ἤρχετο ἡ σειρά τῆς Βουσοεικίτης.

Ὅταν ἡ αὐλαία ἀνυψώθη καὶ ἐφάνησαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἡ Ἀννέτα, ἡ Ἰουλιανὴ καὶ ἡ κυρία Μωπέκ ὡς χωρिकाί, ὁ Βονέ, ὁ Δερδὸς, ὁ Σολέ ὡς χωρικοί τῶν πέριξ, τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε μέτριον ἐπὶ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως, εἰθισμένων νὰ βλέπωσι ταῦτα καθ' ἡμέραν.

— Ποία μανία διὰ τὴν ἐνδυμασίαν αὐτὴν. εἶπεν ἡ κυρία Κόλλας δεικνύουσα τὴν Ἀννέταν ὀ' ἑνὸς βλέμματός.

— Κατ' ἐμέ, ἀπήντησεν ἄλλη τις, δὲν θὰ εἶδα εἰς τὸν υἱὸν μου μίαν κόρην ἢ ὑποία τόσον εὐκόλως ἐκδύεται.

Τούναντιον, τὸ ἀποτέλεσμα ἐπὶ τῶν ἀξιοματικῶν ὑπῆρξεν εὐχαρὶ δὲν ἠδύνατό τις νὰ φαντασθῆ χωρικήν ὠραιότεραν καὶ θελ-

κτικωτέραν τῆς Ἀννέτας, οὐδ' ἀπλουστέραν καὶ ἀφελεστέραν τῆς Ἰουλιανῆς.

Ὁ χορὸς ἤρχισε μολονότι δὲ οἱ τρεῖς ἀξιοματικοί, ἡ Ἰουλιανὴ καὶ ἡ κυρία Μωπέκ πρό μνηδὸς συντόμως παρεσκευάζοντο, οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ ὑπερβῆ κατὰ τὴν εὐστρεφίαν. τὴν ἐλαφρότητα καὶ τὴν τόλμην τὴν Ἀννέταν, ἧς ἡ εὐχος καὶ ἐπίχαρις φωνὴ ἠδέως ἀντήχει.

Ἡ αὐλαία κατέπεσεν ἐν μέσῳ ἐπευφημιῶν.

— Ἐλπίζω ὅτι ἡ ἐπιτυχία εἶνε πλήρης, ἐψιθύρισεν ἀσθμαίνουσα ἡ Ἀννέτα.

Ὁ Δερδὸς ἐπλησίασεν αὐτὴν καὶ τῆ εἶπε χυμηλωφῶνως :

— Πρέπει νὰ σοὶ διηλήσω μετ' ὀλίγον, τὸ μεσονυχτιον εἰς τὸ ἀνδρόν.

IZ'

Ἡ παράστασις εἶχε λήξει τὴν δεκάτην καὶ ἠμίσειαν. ἐδέησεν ὅμως πολλὴ ὥρα νὰ

παρέλθῃ ἕνα κενωθῆ ἡ αἴθουσα. Ἐκαστος ἤθελε νὰ συγχαρῆ τοὺς κωμωδοὺς, οἵτινες εἶχον κατέλθει ἐν τῇ αἴθουσῃ.

Ὁ ἀντισυνταγματάρχης ἔστειλε νὰ καλέσῃ τὸν Βεράλ ἵνα συγχαρῆ αὐτόν :

— Μὲ συνεκινήσατε, τῇ ἀληθείᾳ, πολὺ καλά, εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ σᾶς δύνασθε νὰ εὐχαριστήσῃτε τὴν βαράνην, ἢ ὅποια σᾶς ἔχειροκρότησεν.

Ἄλλ' ἡ βαρώνις δὲν ἀπεδέχθη τὰς εὐχαριστίας, αὐτὴ δὲ τούναντιον λίαν ἐπιχαρίτως ἀπηύθυνε τὰς ἰδικὰς τῆς τῷ νεαρῷ κωμωδῷ, τὸν ὅποιον προσεκάλεσε μάλιστα νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ.

[Ἔπεται συνέχεια].

K.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Α. Δ. Πειραιᾶ. Ἐλήφθησαν.—κ. Δ. Σ. Κλ. Πάτρας. Ἐλήφθησαν 2 συνδρομαί. Εὐχαριστοῦμεν.—κ. Δ. Γ. Βόνιτσαν. Ἐλήφθη συνδρομὴ σας.—κ. Ἰω. Β. Αἰγία λόν (Σάμης). Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἀπόδειξις ἀπεστάλη.—κ. Χ. Δ. Δάρισσαν. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη.—κ. Ἀθ. Μ. Χανία. Ἐλήφθησαν δρ. 30.—κυρία Φιλ. Π. Αὐρίον. Ἐλήφθη συνδρομὴ σας.

ΜΕΓΑ ΥΕΛΟΛΑΜΠΟΠΩΛΕΙΟΝ
Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ
179 ὁδ. Αἰόλου — ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΙΡΚΙΝΗ — 179 ὁδ. Αἰόλου
ΔΩΡΑ ΔΩΡΑ ΔΩΡΑ ΔΩΡΑ
Μουσεῖον τέλειον, πλήρες, ἐν ᾧ ἐκτίθενται πάντα τὰ ἀριστουργήματα τῆς εὐρωπαϊκῆς τέχνης, εἶνε ὁ ἐν Ἀθήναις
ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ
Πολυέλαιοι μαγικοί ἀπὸ 50—1000 δρ. — Σερβίτζια ἐκ Πορσελάνης, Φαγιάνς. — Συσκευαί τεῖου. — Φλυντζάνια νεωτάτου συστήματος. — Δίσκοι ἀρξάντων καὶ ἐκ πεπιεσμένου χάρτου. — Μαχαροπήρωνα ἀρξάντων, νικελ, ἐλαφοκράτου, ἐβένου. — Λάμπαι διαφόρων εἰδῶν καὶ μεγεθῶν. — Καὶ ἄλλα πολλὰ ἐκθαμβωτικὰ εἶδη, τὰ ὅποια θὰ ἴδετε ὅταν ἐπισκεφθῆτε τὸν ἀληθῆ Παράδεισον τῆς ὑλοπλαστικῆς τέχνης. Ἐπισκεφθῆτε λοιπὸν τὸν Παράδεισον.
— Τιμαὶ ὠρισμέναι. —

ΤΟ ΕΥΘΥΝΟΤΕΡΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
Βεβαίως ἅπας ὁ φύλακος κόσμος τῆς πρωτεύουσας ἢ γινώσκῃ τὸν περιποητικωτάτων γραμματεῖα τοῦ Καταστήματος ΠΡΑΚΤΕΟΥΣ καὶ ΤΑΒΑΛΑ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ Μ ΘΕΟΔΩΡΙΤΗΝ
ὅστις ἐστύθησεν ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου τ. ε. ἴδιον Κατάστημα Ἀγγλικῶν βιβλῶν ἐν τῇ Πλατείᾳ τῆς Καπνικαρέας, ἀρ. 5, παραπέμπει τοὺς Καταστήματα κ. Ι. Βουγιᾶ, καὶ ἐν τῷ ὅποιῳ εὐρίσκει τὴν πλουσιωτάτην συλλογὴν βιβλῶν τῶν Ἀγγλικῶν εἰδῶν καὶ εὐρήναι ἀσαναγόνιστον, ἥτοι :
Κλάδες 30 λεπτῶν. — Τσίττα 30 λ. — Υφάσματα 50 λ. — Κασμίρια 80 λ. — Φανέλλαν διὰ μαντινὴν 40 λ. — Μπαζάδες 6.50. — Λινὰ σκούρα πεσεσάν 40 λ. — Ὑψομάτ' Ἐξοκαί 95 λ. — Δαμάσκα κλωστή 50 λ. — Φόδρα 35 λ. — Σατέν 60 λ. Καὶ ἄλλα διάφορα εἶδη ἥτοι : Χασέδες, Πανιά, Λινά, Φορτέτες, Κασμίρια καὶ βαμβακερὰ καὶ ὅλα τὰ εἶδη τῶν βιβλῶν καὶ ῥαπέτας εἰς τιμὰς εὐρηνοτάτας. Ἐξαιρητικῶς δὲ Χασέδες 40 δρ. τὸ τόβρι καὶ Τιμπετ ἀλάλλα μέχρι 10 δρ. καὶ ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἱερῶν ἐνδυμάτων, ἥτοι : Κασμίρ-δεξιάς, Ρεύ, Σατέν καὶ Ἀπλάτια.
Ἐπισκεφθῆτε τὸ Κατάστημα τοῦτο, ἵνα ἀντιλήψῃτε τῆς μωδῆς εὐρησίας. Ἐπισημῆθη δὲ καὶ τὰ πρακτικὰ δῶρα τοῦ Νέου Ἐτους, τὰ ὅποια εὐρίσκει τὴν ἄφθονα ἐν τῷ Καταστήματι Δ. Μ. Θ. ΘΕΟΔΩΡΙΤΟΥ, πλατεῖα Καπνικαρέας.

ΕΡΓΟΤΕΧΝΗΤΡΙΑ
ΕΛΛΗΝ ΑΡΕΑΛΗ ἀριστοῦχος, συναρτία Ἀγ. Ἀποστόλου, ὁδὸς Πολυγυνοῦ ἀρ. 10, δέχεται ἐργασίας διαφόρων κεντημάτων εἰς ὑποκάμισα καὶ μαζιλάρια διὰ πρόικα, μάρκες κλ. ἀσπρονόχων, προσεῖ καὶ ἐπὶ ἀπλάξιου διάφορα ἔργα : σταυροῦ, ὠρολογιοθήκας, περσικιλμένα διὰ διαφόρων χρωμάτων καὶ χρυσοῦ. Ἐπίσης υπάρχουσιν ἐτοιμὰ ἔργα διὰ δῶρα τοῦ νέου ἔτους εἰς τιμὰς λίαν συκαταβατικὰς.
ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ
ἥτοι
ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ
ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ δοκιμωτέρων παιδαγωγικῶν συγγραμμάτων ὑπὸ Κ. Κυριαζῆ, ὅτι, ἱατρῶν καὶ ὑγιεινῶν τῆς Παιθολογίας τῶν παιδῶν ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, μετὰ 21 εἰκότων ἐν τῷ κειμένῳ.
Ἄδου δρ. 3.50, χρυσόδετον 4.50.
ΟἶΝΟΙ ΘΗΡΑΣ
Σ. ΔΕΝΔΞΑ
Ὀδοὶ Σταδίου 63.
Βισάντο, λευκὸν καὶ μαύρον, Μαλιζαζία, Νέκ-αρ, Βορδό, Ζαμάικα, Οἶνοι κοινὸι πρὸς 80 λεπτά τὴν ὀνῶν. Οἶ οἶνοῦ τοῦ κ. Δενακῆ ἐρραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων καὶ Ὀλυμπίων.

Bazar de la Havane
ΧΡ. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ
Πλατεῖα Ὁμονοίας. Οἰκία Πάγκα, καὶ Ὀδοὺ Σταδίου, οἰκία Καλλιγὰ.
ΚΑΠΝΑ ΣΙΓΑΡΕΤΑ
Ἀγρινίου, Λαμίας, Θεσσαλίας, Τουρκίας—Γεντιζέ.
ΠΟΥΡΑ Ὁλλανδίας, Γερμανίας, Ἀθάνας εἰς κουτία καὶ λιανικῶς
Παρισίου καὶ Βιέννης ἐκ Κεχομπάρτου, καὶ διάφορα ἄλλα
ΣΙΓΑΡΑ ΠΙΠΑΙ
Τιμαὶ συκαταβατικὰ.
Τὸ Bazar de la Havane ἀναλαμβάνει τὴν πώλησιν ΤΣΙΓΑΡΕΤΩΝ λατινικῶς διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν οἰαδῆποτε χώρας Εὐρώπης καὶ Τουρκίας, τὴν ἀποστολὴν δερμάτων χονδρικῶς. Ἡ τριακονταετής ἐργασία καὶ πείρα τοῦ καταστηματαρχοῦ καὶ κατασκευαστοῦ κ. Ἀγγελίδου εἶνε ἡ μόνη ἀπόδειξις καὶ ἐγγύησις ὅτι μόνον εἰς τὸ Bazar de la Havane δύναται τις νὰ εὐρῆ τὰ περιφημότερα Ἑλληνικὰ καὶ Τουρκικὰ καπνὰ, διότι ὅλα τὰ εἶδη τῶν καπνῶν Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ἐκλέγονται καὶ συμμετῶνται μετὰ μετὰ μετὰ ἐπιτυχίας καὶ τέχνης ὑπὸ τοῦ ἰδιοῦ κ. Ἀγγελίδου, καὶ ἐπομένως εἶνε τὰ μόννα καπνὰ.—πρὸ πάντων τὰ Ἑλληνικὰ—τὰ ὅποια ἔχουν γεῦσιν ἐξαισίαν καὶ γλυκυτάτην. Ὁ ἐπιθυμῶν λοιπὸν νὰ καπνίσῃ σιγάρων φυσικῶς εὐωδῆς—ἰδίως ἑλληνικῶν—καὶ ὅχι τεχνικῶς, ὡς τὰ τῆς Τουρκίας (Ἀγασελοῦ), ἄς ἀγοράζῃ σιγάρα μόνον ἀπὸ τὸ
Bazar de la Havane
Κέρδος 30 ο/ο εἰς τοὺς ἐνδουμένους
ΚΑΣΜΙΡΙΑ ΚΑΣΜΙΡΙΑ ΚΑΣΜΙΡΙΑ
Εἰς τὰ Καταστήματα
ΑΔΕΛΦΩΝ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗ
Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν ἀριθ. 71, 73, 69 καὶ 59.
Ἡ πρόβλεψις τῶν ὀφθαλμῶν κασμίου τῆς ἐποχῆς, ἡ τοικιλία τῶν χρωμάτων καὶ ἀσπρότητα αὐτῶν, ἡ ἀρίστη ἐφαρμογὴ εἰς τοὺς ἐνδουμένους, τὸ ἀνεπίδεκτον παντὸς συναγωνισμοῦ, κινεῖν τὸν θαυμασμὸν τοῦ ἐπισκεπτοῦ. Φαντασθῆτε τί ἔχει νὰ γείνη τῶρα πῶς ἐκομίσθησαν τὰ νεωτέρα χειμερινὰ κασμίρια.
Ἀδο χιλιάδες σχεδίων καὶ χρωμάτων χιμερικῶν κασμίων
30 ο/ο ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων καταστημάτων.
Μάλιστα, δύνει ὑπερβῆσαι. Ὅστις ἀποβῆλῃ, δύναται νὰ προσέλθῃ εἰς ἀπὴν ἐπισκεψῆν ἐισερχόμενος δὲν φέρῃ χειρὶς νὰ παραγγείλῃ ἐνδυμασίαν, χωρίς νὰ ἀγοράσῃ κασμίου τῆς ἐποχῆς, χωρίς νὰ διαμάρῃ τὴν πλουσιωτάτην συλλογὴν πολυμορφικῶν λαϊκῶν καὶ γυναικῶν. Πρὸς τοῦτους ἐκομίσθησαν καὶ ὑφάσματα Ἀμερικῆς κατὰλλήλα διὰ ἐνδυμασίας χιμερικῶς ἀνδρῶν καὶ παιδῶν, 25 μόνον ὄραμα ἐν κομψοτάτων ἀνδρῶν κοστοῦμιον. Ὅποια οἰκονομία ! ! !
Τὸ κέρδος ἐπὶ τῆς μεγάλῃς καταναλωτικῆς (10)

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ» πωλοῦνται
ἐν τῷ γραφείῳ δὸς Πρακτείου ἀριθ. 10.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεύς 'Αθήναι Πάτραι Πύργος 'Ολύμπια.

Πειραιεύς	άν. 6.20π	8.20*	11.50π	—	'Ολύμπια	άν. 8.30π	—	1.50μ	5.05μ
'Αθήναι	άν. 7.00	9.00	12.30	—	Πύργος	(ζφ. 9.25.	—	2.45	6.00
Κόρινθος	(ζφ. 9.58	12.12	3.22	—	άν. —	—	7.00π	3.10	4.25μ
Ευλόκασ.	άν. 10.18	9.20π	3.35	4.30μ	Λεγαινά	(ζφ. —	—	8.47	4.39
'Ακρόατα	ζφ. 11.16	10.54	4.33	6.04	άν. —	—	8.53	4.44	6.40π
άν. 12.28	—	5.29	7.25	—	Πάτραι	(ζφ. —	—	11.00	7.05
ζφ. 1.29	5.45π	5.30	3.30μ	—	άν. 7.45π	12.10	8.50π	3.00μ	—
ζφ. 3.10	9.05	7.40	4.45	—	Δίγιον	άν. 9.12	1.30	10.25	5.15
άν. 3.40	7.15π	4.05μ	—	—	'Ακρόατα	(ζφ. 10.04	2.20	11.40	6.35
ζφ. 5.41	9.48	7.00	—	—	άν. 10.08	2.25	6.00π	—	—
άν. 5.46	9.54	6.45π	—	—	Ευλόκασ	άν. 11.17	3.20	7.16π	11.30
ζφ. 7.35	11.45	9.00	—	—	Κόρινθος	(ζφ. 12.14	4.18	8.50	1.05
άν. 7.15π	12.00	4.00	—	—	άν. 12.34	4.32	—	—	2.30*
ζφ. 8.10	12.55	4.55	—	—	'Αθήναι	ζφ. 3.40	7.30	—	5.50
					Πειραιεύς	ζφ. 4.15	8.00	—	6.25

Κόρινθος 'Αργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	8.35π (1)	12.30μ	Τρίπολις	άν. 8.45π	12.45μ (2)
'Αργος	11.25	3.08	Ναύπλιον	άν. 11.10	4.
Ναύπλιον	12.15	3.50	'Αργος	άν. 11.55	4.40
Τρίπολις	4.00	6.40	Κόρινθος	άν. 1.15	7.15

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.20	—	6.15	Λουτρά	—	—	—	1.45
Βαρβολομ.	7.35	10.40	2.30	6.30	Κυλλήνη	—	8.10	11.15	3.05
Κυλλήνη	8.00	11.05	2.55	—	Βαρβολομ.	6.30	8.43	11.42	3.40
Λουτρά	—	12.25	—	—	Καβάσιλα	6.45	8.58	—	3.55

* Κατ' ευθείαν εις Τρίπολιν και αντίστροφος. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξύ Μύλων 'Αργους Ναυπλίου εξ άμαξοστοιχίαι καθ' έκάστην.

Δ Ω Ρ Α

Αγιοβασιλάτικα.

Τρέξατε εις τὸ ὄρολογιοποιεῖον καὶ χρυσοποιεῖον Δ. ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ, ὁδὸς Αἰόλου, 79. Θὰ εὕρετε ὄψα ἀγιοβασιλάτικα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ κοσμήματα ἀπὸ 2 ἑως 200 δραχ. καὶ ἄνω, καὶ διάφορα ὄρολόγια. Τρέξατε διὰ νὰ πεισθῆτε.

Αγιοβασιλάτικα

ΔΩΡΑ ΔΩΡΑ ΔΩΡΑ

ΠΟΥΔΡΑ ΖΑΚΥΝΘΟΥ τῆς Κυρίας ΒΙΣΒΑΡΔΗ ἀρίστη, βραβευθεῖσα εἰς τὰς Ἐκθέσεις Παρισίων καὶ Ὀλυμπίων, εἰς κρυτὰ, καὶ τιμώμενον ἕκαστον δραχμῆς 1, πωλεῖται εἰς τὸ κουρεῖον ΑΨΕ-ΣΒΥΣΣΕ, παρὰ τὴν πλατεῖαν Ὀμονοίας.

ΝΙΚΟΛ. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ ΑΛΑΝΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ζακυνθίου

Νέα Ἀγορά, ἀριθ. 18.

Τὸ ὠραιότερον χοιρινὸν κρέας μόνον ἐκεῖ δύνασθε νὰ εὕρητε. — Σαλάμια χοιρινά, λουκάνικα ἐκ τῶν ἐλεκτοτέρων, καὶ ἄλλο ἀνάγεται εἰς τὴν ἀλαντοποιαν. — Ἀπλῆ δοκιμῆ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν. — Ὅλα εἶνε ἐκλεκτὰ καὶ συγκαταβάτικα. 3

ΓΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ πρόσφατα εἰς φίλας πωλοῦνται μόνον παρὰ τῆ Διευθύνσει τῶν Σιδηροδρομῶν Πελοποννήσου (ὁδὸς Πινακωτῶν 14) πρὸς δρ. 6 τὴν δωδεκάδα. Δι' ἕκάστην ἐπιστρεφόμενην καινὴν φιάλην ἀποδίδονται λεπτὰ 15. 2

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Εἰς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαθρινθῶδους ἐκτάσεως κατάστημα εὐρίσκεται πλοῦτος σκευῶν ὑδολογικῆς, κρυσταλλολογικῆς καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπισκέψθη ἐσχάτως τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίσῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἴδους του, ὅπερ ἐπλουτίσθη ἐρέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθηνὰ καὶ ὠραία σκευῆ καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. καινοῦ τῆς τε πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Τιμαὶ μέτρια καὶ ὠρεσμίαι.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ ΑΡΙΘ. 192
(Ἀπέναντι Ξενοδοχείου «Στέμματος»).

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ

ΕΚ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΕΥΡΩΠΗΣ

Edler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris. — F. Rolinger-Meidlinc et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως παντὸς εἴδους ὡς καὶ λιθογραφημένα ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ φακέλων — χαράσσονται σφραγίδες παντὸς εἴδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικῆ ὡς καὶ συμπεπικνωμένη. Πάσα πολυγράφοι — γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ ἐλασχοχρωμάτων — ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆς κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτρια. — Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Hebe's

Hebe's Hair Restorer

Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶνε βαρῆ, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροῖαν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ οὐσίαν περιέχει.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ

Εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίννης», ὁδὸς Προκστείου ἀριθ. 10, καὶ τιματὰ ἕκαστη φιάλη δραχμῆς ὀκτώ. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας 9)

hebe's hair restorer

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

Δ. ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

79. — Ὀδὸς Αἰόλου — 79.

Ἐπισκευάζονται ὀρολόγια ἐντελέστατα καὶ λίαν κανονικῶς ἐργαζόμενα ὅσον ὅποτε ἐφαρμομένα καὶ ἂν ἦνε, μετ' ἐγγυήσεως. Πωλοῦνται

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΝΙΚΕΑ

χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ. Ἀγοράζετε ὀρολόγιον Νικεᾶ τῆς τσέπης ἐγγυημένον νὰ ἐργάζεται κανονικῶς

ΜΕ 17 ΜΟΝΟΝ ΔΡΑΧΜΑΣ

ΕΓΕΡΤΗΡΙΑ δὲ διαφόρων εἰδῶν ἀπὸ 9 δρ.—25. Δέχεται καὶ παραγγεῖλια ΧΡΥΣΑΦΙΚΩΝ. Εἰδήμων τεχνιτῆς τοῦ Καίματος ἐργάζεται αὐτὰ. 10

Ἡ ΞΙΣΑΝΙΑ τοῦ Δὲ Ἀμίτσις εὐρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ μὲς καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κυρίου

Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

πωλούμενοι εἰς φιάλας ἢ κατ' ὄψαν. Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὢλων τῶν ἐπιδορπειῶν Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἀπλῆ δοκιμῆ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων.

Ὀδὸς Μουδῶν, 11. 3

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

'Αθήναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθ. 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φαντῶν, κομβίων, χειροκτιῶν, μπαστουνίων, ὀμβρελῶν, φανελλῶν κλπ. ἀνδρικών εἰδῶν. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΑΡΙΘΜΟΣ 16.

Χάρτης τυπογραφικῆς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων, λείος καὶ μή.

Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος.